بسم الله الرحمن الرحيم

Risale-i Nur Külliyatını Okumamızın ve Tavsiye Etmemizin Sebepleri

Fuat BOYRAZOĞLU'nun hediyesidir
Antalya / Temmuz 2017
fuatboyrazoglu@hotmail.com
0532 424 80 43

وَ بِهِ نَسْتَعِينُ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَ الصَّلاَةُ وَ السَّلاَمُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ

وَ عَلَى اٰلِهِ وَ صَحْبِهِ اَجْمَعِينَ

RİSALE-İ NUR KÜLLİYATINI AŞK İLE ŞEVK İLE SEBAT VE DEVAM İLE OKUMAK.

1) SUAL: BU ZAMANDA RİSALE-İ NUR'UN OKUNMASINA NEDEN İHTİYAÇ VARDIR.

Cevap : Bu asr-ı dalalette dinin yüzü aşkın tılsımını hal ve keşfeden ve 7 den 70 e akli mantıki ilmi deliller ileizah isbat ve talim eden Risale-i Nur'dur.

Evvelâ: İtiraf edeyim ki, bu konferansın verildiği kürsüde bulunmuş olmak itibariyle sizlerden farkım yoktur. Sizin bir kardeşinizim. Hem bu konferans, benim çok muhtaç olduğum gayet nâfi' bir dersimdir. Muhatab, kendimdir. Dersimi müzakere nev'inden, siz mübarek kardeşlerime okuyacağım. Kusurlar bendendir. Kemal ve güzellikler, istifade ettiğim Risale-i Nur eserlerine aittir. Bir mani başımıza gelmezse, haftada bir defa olarak devam edeceğimiz dinî konferanslardan, bugün birincisi imana dairdir. Çünki Bediüzzaman Said Nursî'nin Birinci Millet Meclisinde beyan ettiği gibi, "**Kâinatta en yüksek hakikat imandır, imandan sonra namazdır.**" Bunun için biz de konferansımızın Kur'an, İman, Peygamberimiz Resul-i Ekrem (Aleyhissalâtü Vesselâm) Efendimiz hakkında olmasını münasib gördük. İkincisi de inşâallah namaz ve ibadete ait olacaktır.

Bu mevzuları bize ders verecek bir eser aradık. Nihayet bu hayatî ve ebedî ihtiyacımızı, asrımızın fehmine uygun ve ikna edici bir tarzda ders veren ve yarım asra yakındır, büyük bir itimad ve emniyete mazhar olmakla en muteber dinî bir eser olan "**Risale-i Nur"u intihab ettik.** Şimdi, ilk konferansımızın niçin iman mevzuunda olduğunu izah ile, bu eser ve müellifi hakkında gayet kısa olarak malûmat vereceğiz.

Şöyle ki: **Bu asırda** din ve İslâmiyet düşmanları, evvelâ imanın esaslarını zayıflatmak ve yıkmak plânını, proğramlarının birinci maddesine koymuşlardır. Hususan bu yirmi beş sene içinde, tarihte görülmemiş bir halde münafıkane ve çeşit çeşit maskeler altında imanın erkânına yapılan sû'-i kasdlar pek dehşetli olmuştur, çok yıkıcı şekiller tatbik edilmiştir.

Halbuki: **İmanın rükünlerinden birisinde hasıl olacak bir şübhe veya inkâr, dinin teferruatında yapılan lâkaydlıktan pek çok defa daha felâketli ve zararlıdır.** Bunun içindir ki; şimdi en mühim iş, taklidî imanı tahkikî imana çevirerek imanı kuvvetlendirmektir, imanı takviye etmektir, imanı kurtarmaktır. **Her şeyden ziyade imanın esasatıyla meşgul olmak kat'î bir zaruret ve mübrem bir ihtiyaç, hattâ mecburiyet haline gelmiştir.** Bu, Türkiye'de böyle olduğu gibi; umum İslâm dünyasında da böyledir.

Evet, temelleri yıpratılmış bir binanın odalarını tamir ve tezyine çalışmak, o binanın yıkılmaması için ne derece bir faide temin edebilir? Köklerinin çürütülmesine çabalanan bir ağacın kurumaması için, dal ve yapraklarını ilâçlayarak tedbir almaya çalışmak, o ağacın hayatına bir faide verebilir mi?..

İnsan, saray gibi bir binadır; temelleri, erkân-ı imaniyedir. İnsan, bir şeceredir; kökü esasat-ı imaniyedir. İmanın rükünlerinden en mühimmi, İman-ı Billah'tır; Allah'a imandır. Sonra Nübüvvet ve Haşir'dir. Bunun için, bir insanın en başta elde etmeye çalıştığı ilim; iman ilmidir. İlimlerin esası, ilimlerin şahı ve padişahı; iman ilmidir.

İman, yalnız icmalî bir tasdikten ibaret değildir. İmanın çok mertebeleri vardır.

Taklidî bir iman, hususan bu zamandaki dalalet, sapkınlık fırtınaları karşısında çabuk söner**.**

Tahkikî iman ise sarsılmaz, sönmez bir kuvvettir. Tahkikî imanı elde eden bir kimsenin, iman ve İslâmiyeti dehşetli dinsizlik kasırgalarına da maruz kalsa, o kasırgalar bu iman kuvveti karşısında tesirsiz kalmaya mahkûmdur. Tahkikî imanı kazanan bir kimseyi, en dinsiz feylesoflar dahi, bir vesvese veya şübheye düşürtemez.

İşte bu hakikatlara binaen, biz de tahkikî imanı ders vererek, imanı kuvvetlendirip insanı ebedî saadet ve selâmete götürecek Kur'an ve iman hakikatlarını câmi' bir eseri, sebat ve devam ve dikkatle okumayı kat'iyyetle lâzım ve elzem gördük. Aksi takdirde, bu zamanda dünyevî ve uhrevî dehşetli musibetler içine düşmek, şübhe götürmez bir hakikat halindedir. Bunun için yegâne kurtuluş çaremiz, Kur'an-ı Hakîm'in imanî âyetlerini ve bu asra bakan âyet-i kerimelerini tefsir eden yüksek bir Kur'an tefsirine sarılmaktır.

(Sözler:749)

* * *

Kur'ânın hakikatlarını müsbet ilim anlayışına uygun bir tarzda izah ve isbat eden Risale-i Nur Külliyatı, her insan için en mühim mesele olan "Ben neyim? Nereden geliyorum? Nereye gideceğim? Vazifem nedir? Bu mevcudat nereden gelip nereye gidiyorlar? Mahiyet ve hakikatları nedir?" gibi suallerin cevabını vâzıh ve kat'i bir şekilde, çekici bir üslûp ve güzel bir ifade ile beyan edip ruh ve akılları tenvir ve tatmin ediyor.

(Tarihçe-i Hayat:680)

* * *

Bu dünya mü'mine zindandır derler. İşte neşrine, izharına, beyanına vasıta olduğunuz Nurlar, bize bu karanlık dünyamızı aydınlattı. Hilkattaki hakikatı talim etti. Bâki, daimî ve sermedî, saadetli hayatı tedris etti. Şahsen bu Nurlar olmasaydı, halim ne olacaktı? Ya Nurlara erişmeseydim, ne yapacaktım? Ya bu Nurların neşrine عَلَى قَدْرِ الطَّاقَةِ وَالْاِمْكَانِ lütf-u İlahî ile çalıştırılmasaydım, bütün kazancım masiyet ve kara yüzle, perişan hal ile, nasıl dergâh-ı İlahiyeye çıkacaktım? Elhamdülillah sümme ve sümme elhamdülillah, niyet-i hâlise ve cüz'-i lâ-yetecezza kabilinden olan Kur'anî hizmet sebebiyle, bu abd-i pür-taksir de inşâallah duanızla rahmet-i İlahiyeye nâil olur ümidindeyim.

(Barla Lahikası - 90)

* * *

2- RİSALE-İ NUR'UN MAHİYETİ VE ŞU ZAMANIN DEHŞETLİ DİNSİZLİK YARALARINA KARŞI EN MÜNASİP BİR İLAÇ.

Hem meselâ: يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ cümlesi, mana-yı remziyle diyor ki: "Onüçüncü ve ondördüncü asırda semavî lâmbalar ateşsiz yanarlar, ateş dokunmadan parlarlar. Onun zamanı yakındır, yani bin ikiyüz seksen (1280) tarihine yakındır. İşte bu cümle ile nasılki elektriğin hilaf-ı âdet keyfiyetini ve geleceğini remzen beyan eder.

Aynen öyle de: Manevî bir elektrik olan Resail-in Nur dahi gayet yüksek ve derin bir ilim olduğu halde, külfet-i tahsile ve derse çalışmağa ve başka üstadlardan taallüm edilmeğe ve müderrisînin ağzından iktibas olmağa muhtaç olmadan herkes derecesine göre o ulûm-u âliyeyi, meşakkat ateşine lüzum kalmadan anlayabilir, kendi kendine istifade eder, muhakkik bir âlim olabilir.

(Şualar -690)

* * *

İkinci Sual: İşarat-ı Kur'aniye Risalesi'nde, Fatiha'nın âhirinde sırat-ı müstakim ashabı ki, اَلَّذِينَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ âyetiyle tarif edilen taife içinde, hem لاَ تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ اُمَّتِى ilâ âhir... hadîsinin âhirzamanda gösterdikleri mücahidler içinde ve hem Ve-l'Asrı Suresi'nin اِلاَّ الَّذِينَ اٰمَنُوا dan başlayan üç cümlenin mana-yı işarîsinde hususî bir surette bir ferdi, Risale-i Nur'un has şakirdleri olduğuna sebeb nedir ve vech-i tahsisi nedir?

Elcevab: Sebebi ise; **Risale-i Nur, yüze yakın din tılsımlarını ve hakaik-i Kur'aniyenin muammalarını hall ve keşfetmiştir ki;** her bir tılsımın bilinmemesinden çok insanlar şübehata ve şükûke düşüp, tereddüdlerden kurtulamayıp, bazan imanını kaybederdi. Şimdi bütün dinsizler toplansalar, o tılsımların keşfinden sonra galebe edemezler. **Yirmi sekizinci Mektub'daki İnayat-ı Seb'a**da bir kısmına işaret edilmiş. İnşâallah bir zaman o tılsımlar, müstakil bir risalede cem' edilecek.

(Kastamonu Lahikası - 209)

* * *

Risale-i Nur'un mümtaz bir hasiyeti, imanın en son ve en küllî istinad noktasını, kuvvetli ve kat'î beyan olduğundan; bu hasiyet Âyet-ül Kübra Risalesi'nde fevkalâde parlak görünüyor. Ve bu acib asırda mübareze-i küfür ve iman, en son nokta-i istinada sirayet ederek ona dayandırıyor. Meselâ: Nasılki gayet büyük bir meydan muharebesinde ve iki tarafın bütün kuvvetleri toplandığı bir sahrada iki tabur çarpışıyorlar.

Düşman tarafı, en büyük ordusunun cihazat-ı muharribesini kendi taburuna imdad ve kuvve-i maneviyesini fevkalâde takviye için her vasıtayı istimal ederek ehl-i iman taburunun kuvve-i maneviyesini bozmak ve efradının tesanüdünü kırmak için her vesileyi kullanır. Ehemmiyetli bir istinadgâhını kendine temayül ettirerek ihtiyat kuvvetini dağıtır. **Müslüman taburunun herbir neferine karşı, cem'iyet ve komitecilik ruhuyla mütesanid bir cemaat gönderir.**

Bütün bütün kuvve-i maneviyesini mahvetmeğe çalıştığı bir hengâmda Hızır gibi biri çıkar, o tabura der: "Me'yus olma! Senin öyle sarsılmaz bir nokta-i istinadın ve öyle mağlub edilmez muhteşem orduların ve tükenmez ihtiyat kuvvetlerin var ki, dünya toplansa karşısına çıkamaz.

Senin şimdilik mağlubiyetinin bir sebebi, bir cemaata ve bir şahs-ı maneviyeye karşı bir neferi göndermenizdir. Çalış ki, herbir neferin, istinad noktaları olan dairelerinden manen istifade ettiği kuvvetli kuvve-i maneviye

ile bir şahs-ı manevî ve bir cem'iyet hükmüne geçsin" dedi ve tam kanaat verdi.

Aynen öyle de, ehl-i imana hücum eden ehl-i dalalet, -bu asır cemaat zamanı olduğu cihetiyle- cem'iyet ve komitecilik mayesiyle bir şahs-ı manevî ve bir ruh-u habis olmuş**, Müslüman âlemindeki vicdan-ı umumî ve kalb-i küllîyi bozuyor.**

Ve avamın taklidî olan itikadlarını himaye eden İslâmî perde-i ulviyeyi yırtıyor ve hayat-ı imaniyeyi yaşatan, an'ane ile gelen hissiyat-ı mütevâriseyi yandırıyor. Her bir müslüman tek başıyla bu dehşetli yangından kurtulmaya me'yusane çabalarken, **Risale-i Nur** Hızır gibi imdada yetişti. Kâinatı ihata eden son ordusunu gösterip ve ondan mukavemetsûz maddî, manevî imdad getirmek hizmetinde hârika bir emirber nefer olarak **Âyet-ül Kübra Risalesi**'ni İmam-ı Ali (R.A.) keşfen görmüş, ehemmiyetle göstermiş.

(Kastamonu Lahikası - 55)

* * *

Risale-i Nur, hakaik-i İslâmiyeye dair ihtiyaçlara kâfi geliyor, başka eserlere ihtiyaç bırakmıyor.

Kat'î ve çok tecrübelerle anlaşılmış ki, imanı kurtarmak ve kuvvetlendirmek ve tahkikî yapmanın en kısa ve en kolay yolu Risale-i Nur'dadır. Evet, on beş sene yerine, on beş haftada Risale-i Nur o yolu kestirir, iman-ı hakikîye îsal eder. Bu fakir kardeşiniz yirmi seneden evvel, kesret-i mütalaa ile bazan bir günde bir cild kitabı anlayarak mütalaa ederken; yirmi seneye yakındır ki, Kur'an ve Kur'an'dan gelen Resail-in Nur bana kâfi geliyorlardı. Bir tek kitaba muhtaç olmadım, başka kitabları yanımda bulundurmadım. Risale-i Nur çok mütenevvi hakaika dair olduğu halde, te'lifi zamanında, yirmi seneden beri ben muhtaç olmadım. Elbette siz, yirmi derece daha ziyade muhtaç olmamak lâzım gelir.

(Kastamonu Lahikası - 77)

* * *

Evet, insaniyetin yaşamak damarı ve hıfz-ı hayat cihazı, bu asırda israfat ile ve iktisadsızlık ve kanaatsızlık ve hırs yüzünden bereketin kalkmasıyla ve fakr u zaruret-i maişet ziyadeleşmesiyle o derece o damar yaralanmış ve şerait-i hayatın ağırlaşmasıyla o derece zedelenmiş ve mütemadiyen ehl-i dalalet nazar-ı dikkati şu hayata celb ede ede o derece nazar-ı dikkati kendine celbetmiş ki; edna bir hacat-ı hayatiyeyi, büyük bir mes'ele-i diniyeye tercih ettiriyor. Bu acib asrın bu acib hastalığına ve dehşetli marazına karşı Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın tiryakmisal ilâçlarının naşiri olan Risale-i Nur dayanabilir; ve onun metin, sarsılmaz, sebatkâr, hâlis, sadık, fedakâr şakirdleri mukavemet ederler.

Öyle ise, her şeyden evvel onun dairesine girmeli. **Sadakatla, tam metanet ve ciddî ihlas ve tam itimad** ile ona yapışmak lâzım ki; o acib hastalığın tesirinden kurtulsun.

(Kastamonu Lahikası - 105)

* * *

Bu lâhikalarda görüleceği gibi, Nur Müellifi Aziz Üstadımız Risale-i Nur'un neşri, okunup yazılması gibi bizzât Nurlarla iştigale ehemmiyet vermekte, talebelerini daima teşvik etmektedir. Bunun lüzum ve hikmeti ise, şübhesiz izahtan vârestedir. Zira asrımızda kâinat fenleri ve maddî ilimler revaçta olup, yeni yetişen nesiller bu ilim ve fenleri okudukları; hem tabiiyyun ve maddiyyunun din ve maneviyat aleyhindeki neşriyatı; hem küfr-ü mutlak cereyanı ki, hiçbir din ve maneviyatı tanımayan ve Allah'a iman hakikatına karşı muaraza ederek dinsizliği neşreden, İslâmî fikri zedeleyen ve bütün beşeriyeti tehdid eden, yeni nesillere ve gençliğe imansızlık fikr-i küfrîsini aşılamak isteyen kitab, broşür, gazete gibi neşir vasıtalarının İslâm ve iman düşmanlarınca ön plâna alındığı böyle acib ve dehşetli bir zamanda elbette Risale-i Nur'a, okunmasına, neşredilmesine şiddetle ihtiyaç ve zaruret var.

Çünki **Risale-i Nur,** Kur'an-ı Hakîm'in bir mu'cize-i maneviyesi ve bu zamanın dinsizliğine karşı manevî atom bombası olarak solculuk cereyanlarının maneviyat-ı kalbiyeyi tahribine mukabil, maneviyat-ı kalbiyeyi tamir edip ferden ferda iman-ı tahkikîden gelen muazzam bir kuvvet ve kudrete istinadı okuyucuların kalblerine kazandırıyor.

Ve bu vazifeyi de yine mukaddes Kur'anımızın ilham ve irşadıyla ve dersiyle îfa ediyor. **Tefekkür-ü imanî dersiyle** tabiiyyun ve maddiyyunun boğulduğu aynı mes'elelerde tevhid nurunu gösteriyor; iman hakikatlerini madde âleminden temsiller ve deliller göstererek izah ediyor. Liselerde, üniversitelerde okutulan ilim ve fenlerin aynı mes'elelerinde iman hakikatlerinin isbatını güneş zuhurunda gösteriyor.

Bu gibi çok cihetlerle **Risale-i Nur,** bu zamanda ehl-i iman ve İslâm için ön plânda ele alınması îcabeden, ehl-i iman elinde manevî elmas bir kılınçtır. Asrın idrakine, zamanın tefehhümüne, anlayışına hitab eden, ihtiyaca en muvafık tarzı gösteren, ders veren ve **doğrudan doğruya feyz ve ilham tarîkıyla âyetlerin yıldızlarından gelen ders-i Kur'anîdir, küllî marifetullah bürhanlarıdır.**

(Barla Lahikası-7)

* * *

3-RİSALE-İ NUR'DAN ALDIĞIMIZ DERSLER DÜNYEVİ İŞLERİMİZDE MUVAFAKIYETE VESİLE OLACAKTIR.

Risale-i Nur'a intisab etmezden evvel, maddî ve dünyevî her işlerimizde ve ticarethanemizin kazançlarında ve şahsî ve hususî işlerimizde, Risale-i Nur'a intisabdan sonraki hârikulâde farkları ve bereketleri görmekle beraber; en büyük bir tüccarın veya mes'ud bir zenginin müferrah ve serbestliğinden daha fazla ferah u sürur ve serbest ve yaşayış tarzında sıhhat ve âfiyetle -elhamdülillah- mes'udane imrar-ı hayat eylemekte olduğumuzu ve Risale-i Nur'un kudsî lütf u kerametlerine medyun bulunduğumuzu itiraf ve tasdik ederiz.

(Kastamonu Lahikası - 41)

* * *

Nur Risalelerinden aldığım dinî ve insanî ve vicdanî ve iktisadî ve ilmî dersler bana hayatta muvaffakıyet verecektir.

(Barla Lahikası -58)

* * *

Evet, **Risale-i Nur'la olan iştigalimiz,** iş ve derslerimizdeki muvaffakıyeti kat kat arttırarak bize kuvvet ve heves veriyor. Bizde, dünyaya din için çalışmak fikrini uyandırıyor. Bize vaktin kıymetini idrak ettiriyor. Takvim yapraklarının geri dönmeyeceğini **kalb ve aklımıza** tesirli bir surette ihtar ederek, ömür sermayesi olan zamanımızı kıymetlendirmek şevk ve azmini veriyor. Çalışma saatlerinde şurada-burada boşu boşuna veya lüzumlu zannına kapıldığımız ve fakat bizce faidesiz şeylerle vakitlerimizi öldürmekten bizi kurtarıyor. Hattâ istirahat zamanlarında dahi, iman hakikatlarına çalışma sevgisini husule getirerek, rahmet-i İlahînin hareket içine dercettiği faaliyet zevkini tattırıyor. Böylece fâni bir ömürde, bâki bir hayatı kazanmanın yolunda yürütüyor.

(Nur'un İlk Kapısı - 185)

* * *

Ben tahmin ediyorum ki: Bütün küre-i arzın bu yangınında ve fırtınalarında, selâmet-i kalbini ve istirahat-ı ruhunu muhafaza eden ve kurtaran, yalnız hakikî ehl-i iman ve ehl-i tevekkül ve rızadır. Bunların içinde de en ziyade kendini kurtaranlar, Risale-i Nur'un dairesine sadakatla girenlerdir. Çünki bunlar, Risale-i Nur'dan aldıkları iman-ı tahkikî derslerinin nuruyla ve gözüyle, herşeyde rahmet-i İlahiyenin izini, özünü, yüzünü görüp, her şeyde kemal-i hikmetini, cemal-i adaletini müşahede ettiklerinden kemal-i teslimiyet ve rıza ile, rububiyet-i İlahiyenin icraatından olan musibetlere karşı teslimiyetle, gülerek karşılıyorlar, rıza gösteriyorlar. Ve merhamet-i İlahiyeden daha ileri şefkatlerini sürmüyorlar ki, elem ve azab çeksinler.

İşte buna binaen, değil yalnız hayat-ı uhreviyenin, belki dünyadaki hayatın dahi saadet ve lezzetini isteyenler, -hadsiz tecrübelerle- Risale-i Nur'un imanî ve Kur'anî derslerinde bulabilirler ve buluyorlar.

(Kastamonu Lahikası-123)

* * *

4-BİZİM MADDİ VE MÂNEVİ YARALARIMIZA İLAÇ OLAN RİSALE-İ NUR

Evet bu zamanda, bu dehşetli ve cihanşümul hâdiseler hengâmında Kur'an Şakirdleri cüz'î ve küllî, ferdî ve içtimaî bütün ders ve ikazlarını Risale-i Nur'la tahsil edeceklerdir. Çünki Kur'anın bu asra bakan vechesini ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın bu zamandaki vezaif-i diniye tavrını küllî bir mana ile şimdi bu suretle Risale-i Nur'la görmüş, anlamış bulunuyoruz.

(Hizmet Rehberi - 8)

* * *

Nazif'in mektubuyla beraber bir mütekaid efendinin vesveseye dair bir suali var. Eğer o adamın ciddî olarak Nurlara alâkası varsa, böyle suallere hiç ihtiyacı olmaz. **Hikmet-ül İstiaze Lem'asını** ve **Yirmi Dokuzuncu Söz'ün melaike ve ruhanîlerin vücudlarına dair kısmını** okusun. Onun manasız ve yüz yerde cevabı bulunan vesvesesi ise, zındık maddiyyunların şimdilik dehşetli vaziyetinden fırsat bulup bir aşılamalarıdır ki; o adam, ondan müteessir olmuş, o suali sormuş. Ona selâm ederim. Risale-i Nur onun her müşkilini halledebilir. Hâlisane, teslimkârane ona çalışsın, onu dinlesin.

(Emirdağ Lahikası-I:158)

* * *

Nurlarla ya okumak veya okutmak veya yazmak suretindeki meşguliyet; tecrübelerle kalbe ferah, ruha rahat, rızka bereket, vücuda sıhhat veriyor.

(Şualar-486)

* * *

Bugünlerde herkes sıkıntıdan şekva ediyor. Âdeta manevî havanın bozukluğundan, maddî ve umumî bir sıkıntı hastalığını vermiş. Hattâ bana da bir gün sirayet etti. Bizim her derdimize ilâç olan Risale-i Nur ile meşgul olanlarda, o sıkıntı hastalığı ya yok veya pek azdır.

(Kastamonu Lahikası-249)

* * *

Çok tecrübelerle ve bilhassa bu sıkı ve sıkıntılı hapiste kat'î kanaatım gelmiş ki: **Risale-i Nur ile kıraeten ve kitabeten iştigal, sıkıntıyı çok hafifleştirir, ferah verir.** Meşgul olmadığım zaman o musibet tezauf edip lüzumsuz şeylerle beni müteessir eder. Bazı esbaba binaen, ben en ziyade **Hüsrev'i ve Hâfız Ali, Tahirî'yi (R.H.)** sıkıntıda tahmin ettiğim halde, en

ziyade temkin ve teslim ve rahat-ı kalb, onlarda ve beraberlerinde bulunanlarda görüyordum. "Acaba neden?" der idim. Şimdi anladım ki; onlar hakikî vazifelerini yapıyorlar, malayani şeylerle iştigal etmediklerinden ve kaza ve kaderin vazifelerine karışmadıklarından ve enaniyetten gelen hodfüruşluk ve tenkid ve telaş etmediklerinden, temkinleriyle ve metanet ve itminan-ı kalbleriyle Risale-i Nur şakirdlerinin yüzlerini ak ettiler, zındıkaya karşı Risale-i Nur'un manevî kuvvetini gösterdiler. Cenab-ı Hak, onlardaki nihayet tevazu ve mahviyette tam izzet ve kahramanlık seciyesini umum kardeşlerimize teşmil ettirsin, âmîn!

(Şualar-318)

* * *

Kardeşlerim, ben Nurlarla meşgul oldukça sıkıntılar azalıyor. Demek vazifemiz Nurlarla iştigaldir ve geçici şeylere ehemmiyet vermemek ve sabır ve şükretmektir.

(Şualar-523)

* * *

B- Vazife-i İmaniye ve Hizmet-i Kur'aniye

1-Hizmeti imaniyenin ehemmiyeti.

Bu zamanda en büyük bir ihsan, bir vazife, imanını kurtarmaktır, başkaların imanına kuvvet verecek bir surette çalışmaktır.

(Emirdağ Lahikası-I-62)

* * *

Aziz kardeşlerim! Siz kat'î biliniz ki: Risale-i Nur ve şakirdlerinin meşgul oldukları vazife, rûy-i zemindeki bütün muazzam mesailden daha büyüktür. Onun için dünyevî merak-aver mes'elelere bakıp, vazife-i bâkiyenizde fütur getirmeyiniz. **Meyve'nin Dördüncü Mes'elesini çok defa okuyunuz, kuvve-i maneviyeniz kırılmasın.**

(Emirdağ Lahikası-I:43)

* * *

Evet, bu cihan harbinden daha büyük bir hâdise ve bu zemin yüzündeki hâkimiyet-i âmme davasından daha ehemmiyetli bir dava, herkesin ve bilhassa Müslümanların başına öyle bir hâdise ve öyle bir dava açılmış ki; her adam, eğer Alman ve İngiliz kadar kuvveti ve serveti olsa ve aklı da varsa, o tek davayı kazanmak için bilâtereddüd sarfedecek.

İşte o dava ise, yüzbin meşahir-i insaniyenin ve hadsiz nev'-i beşerin yıldızları ve mürşidlerinin müttefikan, kâinat sahibinin ve mutasarrıfının binler va'd ü ahdlerine istinaden haber verdikleri ve bir kısmı gözleriyle gördükleri şu ki: Herkesin iman mukabilinde bu zemin yüzü kadar bağlar ve kasırlar ile

müzeyyen ve bâki ve daimî bir tarla ve mülkü kazanmak veya kaybetmek davası başına açılmış.

Eğer iman vesikasını sağlam elde etmezse kaybedecek. Ve bu asırda, maddiyyunluk taunuyla çoklar o davasını kaybediyor. Hattâ bir ehl-i keşf ve tahkik, bir yerde kırk vefiyattan yalnız birkaç tanesi kazandığını sekeratta müşahede etmiş; ötekiler kaybetmişler. Acaba bu kaybettiği davanın yerini, bütün dünya saltanatı o adama verilse doldurabilir mi?

İşte o davayı kazandıracak olan hizmetleri ve yüzde doksanına o davayı kaybettirmeyen hârika bir dava vekilini o işde çalıştıran vazifeleri bırakıp ebedî dünyada kalacak gibi âfâkî malayaniyat ile iştigal etmek tam bir akılsızlık bildiğimizden, biz Risale-i Nur şakirdleri, her birimizin yüz derece aklımız ziyade olsa da ancak bu vazifeye sarfetmek lâzım diye kanaatımız var.

(Şualar:202)

* * *

Evet, ehl-i dünyanın bütün muazzam mes'eleleri, fâni hayatta zalimane olan düstur-u cidal dairesinde gaddarane, merhametsiz ve mukaddesat-ı diniyeyi dünyaya feda etmek cihetiyle; kader-i İlahî onların o cinayetleri içinde, onlara bir manevî cehennem veriyor. Risale-i Nur ve şakirdlerinin çalıştıkları ve vazifedar oldukları fâni hayata bedel, bâki hayata perde olan ölümü ve hayat-ı dünyeviyenin perestişkârlarına gayet dehşetli ecel celladının, hayat-ı ebediyeye birer perde ve ehl-i imanın saadet-i ebediyelerine birer vesile olduğunu, iki kerre iki dört eder derecesinde kat'î isbat etmektedir. Şimdiye kadar o hakikatı göstermişiz.

Elhasıl: Ehl-i dalalet, muvakkat hayata karşı mücadele ediyorlar. Bizler, ölüme karşı nur-u Kur'an ile cidaldeyiz. Onların en büyük mes'elesi -muvakkat olduğu için-, bizim mes'elemizin en küçüğüne -bekaya baktığı için- mukabil gelmiyor. Madem onlar divanelikleriyle bizim muazzam mes'elelerimize tenezzül edip karışmıyorlar; biz, neden kudsî vazifemizin zararına onların küçük mes'elelerini merakla takib ediyoruz.

(Emirdağ Lahikası-I:43)

* * *

Sual: Bütün kıymettar kitablar içinde Risale-i Nur, Kur'anın işaretine ve iltifatına ve **Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.)** takdir ve tahsinine ve **Gavs-ı A'zam**'ın teveccüh ve tebşirine vech-i ihtisası nedir? O iki zâtın kerametle Risale-i Nur'a bu kadar kıymet ve ehemmiyet vermesinin hikmeti nedir?

Elcevab: Malûmdur ki, bazı vakit olur bir dakika; bir saat ve belki bir gün, belki seneler kadar.. ve bir saat; bir sene, belki bir ömür kadar netice verir ve ehemmiyetli olur. Meselâ: Bir dakikada şehid olan bir adam, bir velayet kazanır; ve soğuğun şiddetinden incimad etmek zamanında ve düşmanın dehşet-i hücumunda bir saat nöbet, bir sene ibadet hükmüne geçebilir.

İşte aynen öyle de: Risale-i Nur'a verilen ehemmiyet dahi, zamanın ehemmiyetinden, hem bu asrın **şeriat-ı Muhammediyeye (A.S.M.)** ve şeair-i Ahmediyeye (A.S.M.) ettiği tahribatın dehşetinden, hem bu âhirzamanın fitnesinden eski zamandan beri bütün ümmet istiaze etmesi cihetinden, hem o fitnelerin savletinden mü'minlerin imanlarını kurtarması noktasından Risale-i Nur öyle bir ehemmiyet kesbetmiş ki; Kur'an ona kuvvetli işaretle iltifat etmiş ve **Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.)** üç kerametle ona beşaret vermiş ve **Gavs-ı A'zam (R.A.)** kerametkârane ondan haber verip tercümanını teşci' etmiş. Evet bu asrın dehşetine karşı, taklidî olan itikadın istinad kal'aları sarsılmış ve uzaklaşmış ve perdelenmiş olduğundan; **her mü'min, tek başıyla dalaletin cemaatle hücumuna mukavemet ettirecek gayet kuvvetli bir iman-ı tahkikî lâzımdır ki dayanabilsin.**

Risale-i Nur, bu vazifeyi en dehşetli bir zamanda ve en lüzumlu ve nazik bir vakitte, herkesin anlayacağı bir tarzda, hakaik-i Kur'aniye ve imaniyenin en derin ve en gizlilerini gayet kuvvetli bürhanlar ile isbat ederek, o iman-ı tahkikîyi taşıyan hâlis ve sadık şakirdleri dahi, bulundukları kasaba, karye ve şehirlerde -hizmet-i imaniye itibariyle- âdeta birer gizli kutub gibi, mü'minlerin manevî birer nokta-i istinadı olarak, bilinmedikleri ve görünmedikleri ve görüşülmedikleri halde, kuvve-i maneviye-i itikadları cesur birer zabit gibi, kuvve-i maneviyeyi ehl-i imanın kalblerine verip, mü'minlere manen mukavemet ve cesaret veriyorlar.

(Şualar:748)

* * *

2-İman ve Kur'an Hizmetinde şuurlu olmak için Risale-i Nuru okumak.

Kur'anın tefsiri olan Risale-i Nur, bize dalalette kalmanın ve küfürle mücadele etmemenin bu zamanda büyük ahmaklık olduğunu bildiriyor. Komünistliğin, anarşistliğin, masonluğun kuvvet kazandığı bir devirde en mühim bir vazife, Nur'a hizmet etmek ve rıza-yı İlahîyi tahsil için onu isteyene vermektir. Bu en baş ve en ehemmiyetli, en kıymetli ve mübarek vazifemizden bizi döndürmek isteyen en ağır hücumlar dahi, bizlerin hızını arttıracaktır.

Risale-i Nur bize öğretiyor ve isbat ediyor ki: Bu dünya, bir misafirhanedir. Ebedî hayatı isteyenler, misafirhanedeki vazifelerine dikkat gösterdikleri nisbette memnun edilirler. Demek ki şimdi en esaslı vazifemiz; bataklıktan kurtulmak isteyen ehl-i dinin, karanlıktan usanmış, gıdasız kalmış kalblerin yardımına koşmak, kendimizden başlayarak Nur'un dellâllığını yapmaktır. Bilhassa ve bilhassa şurası çok ehemmiyetli ve pek mühimdir ki, en başta ve en evvel Risale-i Nur'u dikkat ve tefekkürle devamlı olarak okumak ve o muazzam eser külliyatındaki Kur'an ve iman hakikatleriyle

kendimizi teçhiz etmek ve bu esas ve şartlarla, o hârika eser külliyatını bir an evvel ikmal etmektir. İşte bu nimet-i uzmaya nail olan her genç ve herkes; bire yüz, bin kuvvetinde, kendine, vatan ve milletine faideli olur. Vatan, millet, gençlik ve Âlem-i İslâm çapında hizmet edebilecek bir vaziyete gelebilir.

(Tarihçe-i Hayat - 623)

* * *

Risale-i Nur'la Kur'an'a ve imana hizmet etmenin kudsiyet ve büyüklüğünü anladıkça, dünyada iken sizleri Cennet'e davet etseler; böyle mukaddes bir vazifeyi, böyle ulvî bir saadeti şimdi bırakıp gitmek istemiyeceksiniz. İman cihetiyle ve imanı kurtarmak davasına hizmet etmek gayesiyle, dünyanın bir manevî Cennet hükmünde olduğunu hissedeceksiniz.

(Nur'un İlk Kapısı - 183)

* * *

Yine muhterem Üstadımın emirlerine imtisalen Sözler'in, muhtelif tabaka-i nâsa tesirleri ve kabil-i cerh, lâzım-üt tashih, mûcib-i itiraz cihetleri olup olmadığı hakkında, kasır aklımla anlayabildiğim kadar ve kısa görüşümle seçebildiğim kadarını arz eylemek ve bütün fırsatlardan istifade ile, din kardeşlerime faideli olmak, onlara da bu **Nurları göstermek, dikkat-i nazarlarını celbetmek, kalbî ve bâtınî yaralarına merhem eylemek emeliyle, ihtiyarsız ve manevî bir tesir altında âsâr-ı Nur'u aşk ile okumak.**

(Barla Lahikası-217)

* * *

Risalet-ün Nur, Mektubat-ün Nur'un mütalaası, tahrir edilmesi, başkalara neşr ü tebliğe alâ-kadr-il istitâa çalışılması gibi emr-i hayr-ı azîme havl ü kuvvet-i Samedanî ve inayet ü lütf-u Rabbanî ile muvaffak olduğum zamanlar ki; bu evkatta evvelen ve bizzât bu fakir istifade, istifaza, istiane etmiş oluyor.

Bu itibarla mezkûr saatları çok mübarek tanıyor, firakına acıyor, o yaşayışın devamını, tekrarını, kesilmemesini ez-can ü dil arzu ediyorum. Fakat ne çare ki; iğtinam edebildiğim kısacık vakitlerde zihnimi safileştirip Nurların karşısına, dolayısıyla Kur'an'ın mu'cizeleri mecmuasına ve aziz, muhterem üstadımın medresesine ve ol Seyyid-ül Kevneyn Peygamberimiz Efendimiz (A.S.M.) Hazretlerinin ravza-i saadetlerine ve nihayet Rabb-ül Âlemîn Teâlâ ve Tekaddes Hazretlerinin huzur-u lâmekânîsine çıkıyorum.

Bu sebeble cidden o nurlarla iştigal etmediğim zamanlar, keşki enfas-ı ma'dude-i hayattan olmaya idiler diyorum.

(Barla Lahikası-35)

* * *

3-Hayatımızın en büyük maksadı SÖZLER vasıtasıyla Kur'ana hizmet etmektir.

Bu zamanda avam-ı mü'minînin tam itimad etmesi ve iman hakikatlarını tereddüdsüz ders alması için, öyle muallimler lâzım ki; değil dünya menfaatlarını, belki âhiret menfaatlarını dahi ehl-i imanın menfaat-i uhreviyesine feda ederek o ders-i imanîde her cihetle şahsî faidelerini düşünmeyip yalnız ve yalnız hakikatlara, rıza-i İlahî ve aşk-ı hakikat ve hizmet-i imaniyedeki şevk-i hak ve hakkaniyet için çalışsın.

Tâ her muhtaç, delilsiz kanaat edebilsin, bizi kandırıyor demesin ve hakikat pek çok kuvvetli olduğunu ve hiçbir cihetle sarsılmadığını ve hiçbir şeye âlet olmadığını bilsin, tâ imanı kuvvetlensin ve o ders ayn-ı hakikattır desin, vesvese ve şüpheleri zâil olsun.

(Hizmet Rehberi -141)

* * *

Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki, bu zamanda Risale-i Nur'da, nokta-i istinad olarak avam-ı mü'minînin en ziyade muhtaç oldukları ve Nur'da buldukları öyle bir hakikattır ki; hiçbir şeye âlet olmayacak ve hiçbir garaz ve maksad içine girmeyecek ve hiçbir şübhe ve vesveseye meydan vermeyecek ve hiçbir düşman ona bahane bulup çürütmeyecek ve yalnız hak ve hakikat için ona çalışanlar bulunacak; dünya maksadları ona karışmayacak; tâ ki, uzakta olan ehl-i iman, o hakikata ve sadık naşirlerine tam itimad edip imanlarını, zındıkların ve dinsizlerin, din aleyhindeki dehşetli feylesofların itirazlarından ve inkârlarından kurtarsınlar.

Evet, o ehl-i iman, lisan-ı hal ile diyecek ki: Madem bu hakikatı, bu kadar şiddetli düşmanları çürütemediler ve itiraz edemiyorlar ve şakirdleri, haktan başka onun hizmetinde hiçbir maksad taşımıyorlar; elbette o hakikat, ayn-ı hak ve mahz-ı hakikattır diye bin bürhan kadar bir delil hükmünde imanını kuvvetlendirir ve kurtarır; ve "İslâmiyet'te bir hakikatsızlık mı var?" diye daha evhama düşmeyecekler.

(Emirdağ Lahikası-I:214)

* * *

Her şakirdin vazifesi, yalnız kendi imanını kurtarmak değil; belki başkasının imanlarını da muhafaza etmeye mükelleftir. O da hizmete ciddî devam ile olur.

(Kastamonu Lahikası202)

* * *

O **şuur-u imaniyle,** netice-i hayatım ve sebeb-i saadetim ve vazife-i fıtratım olan Resail-ün Nur.

(Şualar:63)

* * *

Bütün makasıd-ı hayatiye içinde en büyük, en mühim maksadları, o nurlu Sözler vasıtasıyla Kur'an'a hizmet biliyorlar. Dünya hayatının netice-i hakikiyesinin ve dünyaya gelmekteki vazife-i fıtriyelerinin en mühimmi, hakaik-i imaniyeye hizmet olduğunu telakkileridir.

(Barla Lahikası-21)

* * *

Sevgili Üstadım! Evvelce arzettiğim vechile ben artık birşey için yaşadığımı zannediyorum. O da, üstadım olan dellâl-ı Kur'an'ın vazife-i memure-i maneviyesini îfada kendilerine pek cüz'î bir yardım ve Kur'an hesabına cüz'î bir hizmetkârlıktan ibarettir. Orada bulunduğunuz müddetçe Hazret-i Kur'an'dan hakikat-ı iman ve İslâm hesabına vaki' olacak istihraç ve tecelliyattan mahrum bırakılmamaklığımı hâssaten istirham ediyorum.

(Barla Lahikası-28)

* * *

C- RİSALE-İ NURDAN İSTİFADEMİZİ ENGELLEYEN MANİLER VE ÇARELERİ

1-Gaflet, masiyet ve maddiyat

Azamet ve kibriya ve nihayetsizlik noktasında, ya gaflete veya masiyete veya maddiyata dalmak sebebiyle darlaşan akıllar, azametli mes'eleleri ihata edemediklerinden, bir gurur-u ilmî ile inkâra saparlar ve nefyederler. Evet o manen sıkışmış ve kurumuş akıllarına ve bozulmuş ve maneviyatta ölmüş olan kalblerine, çok geniş ve derin ve ihatalı olan imanî mes'eleleri sığıştıramadıklarından, kendilerini küfre ve dalalete atarlar, boğulurlar.

(Şualar:103)

* * *

Maddiyatta çok tevaggul eden ve gittikçe maneviyattan tebaüd eden ve nura karşı gabileşen ve kabalaşan ve aklı gözüne inen en büyük bir feylesofun münkirane sözü, maneviyatta nazara alınmaz ve kıymetsizdir.(Ş:102) Sıkıntıdan gelen bir gafletle, Risale-i Nur'un teselli verici ve meded edici envârına bakmayarak, doğrudan doğruya kalbime baktım ve ruhumu aradım.

(Şualar:60)

* * *

Hidayet ve dalalette insanların dereceleri mütefavittir. Gafletin mertebeleri muhteliftir. Herkes her mertebede bu hakikatı tamamıyla hissedemez. Çünki gaflet, hissi ibtal ediyor.

Ve bu zamanda öyle bir derecede ibtal-i his etmiş ki, bu elîm elemin acısını ehl-i medeniyet hissetmiyorlar. Fakat hassasiyet-i ilmiyenin

tezayüdüyle ve her günde otuzbin cenazeyi gösteren mevtin ikazatıyla o gaflet perdesi parçalanıyor.

(Lem'alar -120)

* * *

ÇARELERİ

Zahir ile bâtın arasında müşabehet varsa da, hakikate bakılırsa aralarında büyük uzaklık vardır. Meselâ: Âmiyane olan tevhid-i zahirî, hiçbir şeyi Allah'ın gayrisine isnad etmemekten ibarettir. Böyle bir nefiy, sehl ve basittir. Ehl-i hakikatın hakikî tevhidleri ise, her şeyi Cenab-ı Hakk'a isnad etmekle beraber her şeyin üstünde bulunan mührünü, sikkesini görüp okumaktan ibarettir. Bu, huzuru isbat, gafleti nefyeder.

(Mesnevi-i Nuriye-212)

* * *

Tefekkür, gafleti izale eder. **Dikkat**, teemmül; evham zulümatını dağıtıyor. Lâkin **nefsinde, bâtınında, hususî ahvalinde tefekkür ettiğin zaman** derinden derine tafsilât ile tedkikat yap. **Fakat âfâkî, haricî, umumî ahvalâta teemmül ettiğin vakit** sathî, icmalî düşün, tafsilâta geçme. Çünki icmalde, fezlekede olan kıymet ve güzellik, tafsilâtında yoktur. Hem de âfâkî tefekkür, dipsiz denize benziyor, sahili yoktur. İçine dalma boğulursun.

Arkadaş! Nefsî tefekkürde tafsilâtlı, âfâkî tefekkürde ise icmalî yaparsan, vahdete takarrüb edersin. Aksini yaptığın takdirde kesret fikrini dağıtır, evham seni havalandırır. Enaniyetin kalınlaşır, gafletin kuvvet bulur, tabiata kalbeder. İşte dalalete îsal eden kesret yolu budur.

(Mesnevi-i Nuriye-147)

* * *

Hizb-i Nurî'de; hem تَفَكُّرُ سَاعَةٍ sırrı, hem küllî bir ubudiyet bulunduğundan; şimdi bu vakitte, kuvvetli bir emareyi müşahede ettim. Bugün Risale-i Nur'un **Hizb-i Nurî**'sinden bir kısmını ve **Cevşen-ül Kebir**'den dahi bir kısmını okurken gördüm ki; kâinatın enva'ını ve âlemlerini Yirmi Dokuzuncu Mektub'un âhir kısmı اَللّٰهُ نُورُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ âyetinin beyanında, seyahat-ı kalbiye ile, herbir İsm-i İlahî bu kâinattaki bir âlemi nurlandırdığını ve zulümatı dağıttığını gördüğüm gibi; aynen ve daha başka bir şekilde**, Cevşen-ül Kebir ve Risale-i Nur ve Hizb-i Nurî** dahi kâinatı baştan başa nurlandırıyor, zulümat karanlıklarını dağıtıyor.. gafletleri, tabiatları parça parça ediyor. Ehl-i gaflet ve ehl-i dalaletin altında saklanmak

(Kastamonu Lahikası - 231)

* * *

Bu eserinizle وَلاَ رَطْبٍ وَلاَ يَابِسٍ اِلاَّ فِى كِتَابٍ مُبِينٍ âyet-i celilesinin muhtevi olduğu şümullü ve pek azametli olan maânî-i ulviye isbat edilmiş oluyor. Bugünkü terakkiyat-ı fenniye ve ihtiraat-ı beşeriyeyi kendi mahsulât-ı fikriyeleri addeden ve bir hazine-i hakaik olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ı mühmel bırakarak Avrupa'dan ilm ü irfan dilenciliği yapan ve akıllı geçinen gafiller, beşerin dünyevî ve uhrevî saadetini temin edecek maâliyat ve desatir-i muazzama ile memlû bulunan bu âsâr-ı muhteşemeyi bir nazar-ı insaf ve bir teyakkuz-u ârifane ile mütalaa etselerdi, dalmış oldukları hâb-ı gafletten pek çabuk uyanacaklardı. Fakat **heyhat, bizler arpa anbarı içinde açlıktan ölen tavuklara benzeriz.** Elimizde bir mecmua-yı hakaik dururken ona karşı göz yumar ve başkalarından istiane ederiz.

(Barla Lahikası - 64)

* * *

2- Nefis İns Ve Cin Şeytanlarının Hücumu

Aziz, müşfik Üstadım! Allah için size muhabbet eden bu âciz talebenizi, her vesile ile ikaz ve irşada çalışıyorsunuz. Manevî çok yüksek dersler veriyorsunuz. Fakat maddeten ve manen yakınınızda, şeref-i sohbetinizle müşerref ve hizmet-i Kur'an'a tevfik-i İlahî ile çok emekleri geçen, cidden çok muhterem ve çok kıymetli kardeşlerim gibi feyz alamıyorum.

Bunu da isyan ve kusurumun fazlalığından ve muhitin, hâdisatın beni daima Nurlarla iştigale mani oluşundan ve çok yaman nefsimin ve cinn ve ins ve şeytanların hücumlarından biliyor ve bu sebeble bedbahtlığımı hissediyorum. **(Barla Lahikası:134)**

* * *

ÇARELERİ

İnsan nisyandan alındığı için, nisyana mübteladır.

Nisyanın en kötüsü de nefsin unutulmasıdır. Fakat hizmet, sa'y, tefekkür zamanlarında nefsin unutulması, yani nefse bir iş verilmemesi dalalettir. Hizmetler görüldükten sonra neticede, mükâfat zamanlarında nefsin unutulması kemaldir.

Bu itibarla ehl-i dalal ile ehl-i kemal, nisyan ve tezekkürde müteakistirler.

Evet, dâll olan kimse, bir iş ve bir ibadet teklifinde başını havaya kaldırarak firavunlaşır. Lâkin mükâfatın, menfaatın tevziinde bir zerreyi bile terketmez.

Amma nefsini unutan ehl-i kemal **sa'y, tefekkür, sülûk zamanlarında** her şeyden evvel nefsini ileri sürüyor; fakat neticelerde, faidelerde, menfaatlerde nefsini unutmakla en geriye bırakıyor. **(Mesnevi-i Nuriye-238)**

* * *

Ben nefsimi tebrie etmiyorum, nefsim her fenalığı ister. Fakat şu fâni dünyada, şu muvakkat misafirhanede, ihtiyarlık zamanında, kısa bir ömürde, az bir lezzet için; ebedî, daimî hayatını ve saadet-i ebediyesini berbad etmek, ehl-i aklın kârı değil. Ehl-i aklın ve zîşuurun kârı olmadığından, nefs-i emmarem ister istemez akla tabi olmuştur.

(Mektubat-68)

* * *

Kur'an-ı Hakîm'de Hazret-i Yusuf Aleyhisselâm demiş:

وَمَا أُبَرِّىءُ نَفْسِى اِنَّ النَّفْسَلاَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ Evet, nefsini beğenen ve nefsine itimad eden, bedbahttır. Nefsinin ayıbını gören, bahtiyardır. Öyle ise, sen bahtiyarsın. Fakat bazan olur ki, nefs-i emmare, ya levvameye veya mutmainneye inkılab eder; fakat silâhlarını ve cihazatını a'saba devreder. A'sab ve damarlar ise, o vazifeyi âhir ömre kadar görür.

Nefs-i emmare çoktan öldüğü halde, onun âsârı yine görünür. Çok büyük asfiya ve evliya var ki, nüfusları mutmainne iken, nefs-i emmareden şekva etmişler. Kalbleri gayet selim ve münevver iken, emraz-ı kalbden vaveylâ etmişler. İşte bu zâtlardaki, nefs-i emmare değil, belki a'saba devredilen nefs-i emmarenin vazifesidir.

Maraz ise kalbî değil, belki maraz-ı hayalîdir. İnşâallah aziz kardeşim, size hücum eden nefsiniz ve emraz-ı kalbiniz değil, belki mücahedenin devamı için beşeriyet itibariyle a'saba intikal eden ve terakkiyat-ı daimîye sebebiyet veren, dediğimiz gibi bir halettir.

(Mektubat - 329)

* * *

Risale-i Nur'un tarz-ı beyanını gören, lâkayd kalamaz. Başka eserler gibi yalnız aklı ve kalbi değil, belki nefsi de ve hissiyatı da müsahhar eder.

Sizin tahliyeniz bu hakikata zarar vermez; fakat benim beraetim, zarardır. Umum âlem-i İslâmı alâkadar eden bir hakikatın hatırı için değil yalnız dünya hayatını, belki lüzum olsa uhrevî hayatımı ve saadetimi dahi ehl-i imanın Risale-i Nur ile saadetleri için feda etmeyi nefsim de kabul ediyor.

(Şualar:324)

* * *

İşte ey şeytanın desiselerine mübtela olan bîçare insan!

Hayat-ı diniye, hayat-ı şahsiye ve hayat-ı içtimaiyenin selâmetini dilersen ve sıhhat-ı fikir ve istikamet-i nazar ve selâmet-i kalb istersen; muhkemat-ı Kur'aniyenin mizanlarıyla ve Sünnet-i Seniyenin terazileriyle a'mal ve hatıratını tart ve Kur'anı ve Sünnet-i Seniyeyi daima rehber yap ve

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ de, Cenab-ı Hakk'a ilticada bulun.

(Lem'alar - 89)

* * *

Nefs-i emmarenin zebunu, cinn ve ins şeytanlarının hedefi olmaktan kurtulamadık ise de, bu hasbî ve Kur'anî hizmetten zevk alıyoruz, lâyıkıyla yapamıyorsak da yolunda bulunuyoruz.

(Barla Lahikası-53)

* * *

3-DÜNYEVİ VAZİFELERİN FAZLALIĞI

İşimize sekte ve hizmetimize fütur vermek için, onların tenbelliklerinden ve tenperverliklerinden ve vazifedarlıklarından istifade ederler. Onlar, öyle desiselerle onları hizmet-i Kur'aniyeden alıkoyuyorlar ki; haberleri olmadan bir kısmına fazla iş buluyorlar, tâ ki hizmet-i Kur'aniyeye vakit bulmasın. Bir kısmına da, dünyanın cazibedar şeylerini gösteriyorlar ki; hevesi uyanıp, hizmete karşı bir gaflet gelsin ve hâkeza...

(Mektubat-426)

* * *

Dünyevî meşgalem, hususî işlerimiz ve pederime yardım gibi mecburî ahval ve duygular, evvel ve âhir arz ettiğim gibi, hizmet-i Kur'aniyedeki vazifeme çok mani' oluyor. Ne yapayım? "Elhamdülillahi alâküllihal" diyorum. Duanıza çok muhtacım ve muhtacız.

(Barla Lahikası: 111)

* * *

ÇARELERİ

Tenbellik ve tenperverlik yerine vazifedarlık... Kudsî ve her saatı bir gün ibadet hükmüne geçecek kıymette olduğuna şübhe edilmemek lâzım gelen Kur'anî hizmete vakit bırakmayacak hallere karşı, bu hizmetin ulviyetini dahi düşünerek, elden çıkmazdan evvel gözü dört açmayı, yani ölmezden evvel hayatın kadrini bilmek gibi, kat'î bir lisanla âhirete imanı delaleten, remzen, işareten, sarahaten ders veriyorsunuz ve ikaz lütfunda bulunuyorsunuz.

(Barla Lahikası: 119)

* * *

Risale-i Nur'un bir talebesi, Risale-i Nur'a çalışamadığının bir sebebi, derd-i maişetin ziyadeleşmesi olduğunu söyledi. Biz de ona dedik: Risale-i Nur'a çalışmadığın için derd-i maişet sana şiddetlendi. Çünki bu havalide her talebe itiraf ediyor ve ben de ediyorum ki: Risale-i Nur'a çalıştıkça, yaşamakta kolaylık ve kalbde ferahlık ve maişette sühulet görüyoruz.

(Kastamonu Lahikası-135)

* * *

Hem ezcümle, Üstadımız diyor ki: "Benim de kanaat-ı kat'iyyem çok tecrübelerle gelmiş ki, ben Risale-i Nur'un tashihatıyla meşgul olduğum zaman, pek zahir tarzda, hem rızkımda bereket, hem kolaylık görüyorum. Her ne vakit çalışmazsam o hali görmüyorum."

Hem Üstadımız diyor ve biz de tasdik ediyoruz: "Ben son zamanda anladım ki; şimdiye kadar hem ben, hem dostlarım bu hakikatın suretini başka şekilde görmüşüz. Şöyle ki: Hapishanede bir tek ekmek, sekiz ve bazan on gün bana kâfi geldiği halde, burada aynen o tarzda yaşıyordum.

Hem ben, hem kardeşlerim, bunu benim az yemek ve iştahsızlığıma veriyorduk. Halbuki çok emarelerle kat'iyyen anladık ki, o acib hal bereket neticesi imiş. Birkaç defa sekiz günde bana kâfi gelen bir ekmeği aynı iştiha ile -çalışmadığımdan berekete mazhar olmadığım zaman- iki günde, bazan bir buçuk günde bitiriyordum.

Demek bu onaltı-onyedi seneden beri benim mükemmel tayinatım, Risale-i Nur'un hizmetinden gelen bir bereketten idi.

Evet, aynelyakîn derecesinde bize de kanaat gelmiş ki, bu kesretli hâdisat-ı bereket, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın i'caz-ı manevîsinin bir şuaıdır. Manen der: "**Ey Kur'an'ın şakirdleri! Sizleri vazife-i mukaddesenizden ekseriyetle geri bırakan, maişet telaşesidir. Bu ise, Kur'anın feyziyle, bereket nevinden size veriliyor. Vazifenize bakınız.**"

(Kastamonu Lahikası-60)

* * *

Hem İmam-ı Şafiî'den (R.A.) rivayet var ki; hâlis talebe-i ulûmun rızkına, ben kefalet edebilirim demiş. Çünki rızıklarında vüs'at ve bereket olur. Madem hakikat budur ve madem hâlis talebe-i ulûm ünvanına Risale-i Nur şakirdleri bu zamanda tam liyakat göstermişler; elbette şimdiki açlık ve kahta mukabil Risale-i Nur hizmetini bırakmak ve zaruret-i maişet özrüyle, maişet peşine koşmak yerine en iyi çare, şükür ve kanaat ve Risale-i Nur talebeliğine tam sarılmaktır.

(Kastamonu Lahikası-201)

* * *

Demiştim: Risale-i Nur'un hizmet ettiği hakaik-i imaniye herşeyin fevkinde olduğu gibi, bu zamanda her şeyden ziyade onlara ihtiyaç var.

Fakat kalbini öldürmüş, nefsini hevesatla şımartmış mülhidler, imandaki hakikatın derece-i ihtiyacını inkâr ettiklerinden, "**Ehl-i diyanet ve ehl-i ilmi sevkeden, tahrik eden makasıd-ı dünyeviye ve ihtiyacatıdır**." diye ittiham ediyorlar.

O ittihama göre de, pek insafsızcasına onlara ilişiyorlar.

Bu bedbaht mülhidleri kat'î bir surette iskât etmek, bilfiil -maddeten- öyle fedakârlar lâzım ki, dünyanın en mühim meşgaleleri belki büyük zararları, onların hakaik-i imaniye ihtiyaçlarını susturmuyor.

(Kastamonu Lahikası-230)

* * *

Hizmette füturum yok; fakat manilerin hadd ü pâyanı yok. Fakat dünyayı sırtıma yükleseler, her tarafımı ateşle sarsalar bu ulvî düşünceme mani' olamazlar. Amma buna gönül razı değil, çok şeyler arzu ediyor. Ne çare nefis ve cinn ve ins şeytanları müdhiş topuzlarla karşıma dikildiklerinden, ister istemez mücadeleye mecburum, hakikî hizmetten geri kalıyorum. Buna ne kadar müteessif olsam azdır.

(Barla Lahikası-63)

* * *

Gerçi mazhar olduğum ve –yüz bin kerre yazık ki- şükrünü yerine getiremediğim niam-ı İlahiye hadsizdir. Fakat her gün, her saat, hattâ her dakika ve saniye bu fâni hayattaki nasibimin kesildiğini ihtar etmekte olmasına rağmen, yine tamamen dünyadan elimi çekmekliğim mümkün olamıyor. Hazret-i Kur'an'a, sevgili Üstadıma çok kuvvetli merbutiyetim ve Nebiyy-i Efham (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz Hazretlerinin getirdikleri Din-i Mübin'e ve Şeriata lâ-yetezelzel imanım, mübarek duanızla bu fakir-i pürkusuru inşâallah hüsranda koymaz ümidi, yegâne tesellimi teşkil ediyor.

(Barla Lahikası-134)

* * *

Her bir adam eğer hanesinde dört-beş çoluk çocuğu bulunsa kendi hanesini bir küçük Medrese-i Nuriyeye çevirsin.

Eğer yoksa, yalnız ise, çok alâkadar komşularından üç-dört zât birleşsin ve bu heyet bulundukları haneyi küçük bir Medrese-i Nuriye ittihaz etsin. Hiç olmazsa işleri ve vazifeleri olmadığı vakitlerde, beş-on dakika dahi olsa Risale-i Nur'u okumak veya dinlemek veya yazmak cihetiyle bir mikdar meşgul olsalar, hakikî talebe-i ulûmun sevablarına ve şereflerine mazhar oldukları gibi, İhlas Risalesi'nde yazılan beş nevi ibadete de mazhar olurlar. Hakikî ilim talebeleri gibi, onların maişetlerini temin hususundaki âdi muameleleri de bir nevi ibadet hükmüne geçebilir diye kalbe ihtar edildi. Ben de kardeşlerime beyan ediyorum.

(Emirdağ Lahikası- II:204)

* * *

4-ÜLFET VE SATHİLİK

i'lem Eyyühel-Aziz! İnsanları fikren dalalete atan sebeblerden biri; ülfeti, ilim telakki etmeleridir. Yani melufları olan şeyleri kendilerince malûm bilirler. Hattâ ülfet dolayısıyla âdiyata teemmül edip ehemmiyet vermezler. Halbuki ülfetlerinden dolayı malûm zannettikleri o âdi şeyler, birer hârika ve birer mu'cize-i kudret oldukları halde, ülfet saikasıyla onları teemmüle, dikkate almıyorlar; tâ onların fevkinde olan tecelliyat-ı seyyaleye im'an-ı nazar edebilsinler. Bunların meseli deniz kenarında durup, denizin içerisindeki hayvanata ve sair garib hâlâtına bakmayarak, yalnız rüzgâr ile husule gelen dalgalara ve şemsin şuaatından peyda olan parıltısına dikkat etmekle Mâlik-ül Bihar olan Allah'ın azametine delil getiren adamın meseli gibidir.

(Mesnevi-i Nuriye-196)

* * *

Evet, şimdi **Siracünnur** başındaki münacatı okudum. **Ülfet** ve **âdet** ve **yeknesaklık perdeleri** altında çok hârika hakikatler gizleniyor gördüm. Bilhassa ehl-i gaflet ve ehl-i tabiat ve felsefenin dinsiz kısmı, bu âdetullah kanunlarının perdesi altında çok mu'cizat-ı kudret-i İlahiyeyi görmeyip; dağ gibi bir hakikatı, zerre gibi bir âdi esbaba isnad eder, yükletir. Kadîr-i Mutlak'ın, her şeydeki marifet yolunu seddeder. Ondaki nimetleri kör olup görmeyerek, şükür ve hamd kapısını kapıyorlar.

(Emirdağ Lahikası-II:121)

* * *

ÇARELERİ

Bir tek kelimeyi aynı anda milyon, belki milyar kelime olarak, cilve-i kudret sahife-i havada istinsah ettiği gibi; اِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ âyetinin remziyle her kelime-i tayyibe, bütün küre-i havada birden, âdeta zamansız, kalem-i kudret ile istinsah edildiği gibi; manevî ve makbul hakikatların bir yazar-bozar tahtası hükmünde olan küre-i havada kudretin acib bir mu'cizesinin zaman-ı Âdem'den beri ülfet perdesi altında ehl-i gaflet nazarında saklandığı gibi; şimdi radyo namı verdikleri ayn-ı hakikat ile sabit olmuş ki: İçinde hadsiz bir ilim ve hikmet ve irade bulunan gayr-ı mütenahî bir kudret-i ezeliyenin cilvesi, her zerre-i havaîde hazır ve nâzırdır ki; hadsiz ayrı ayrı kelimeler herbir zerre-i havaînin küçücük kulağına girip, incecik dilinden çıktığı halde karışmıyor, bozulmuyor, şaşırmıyor.

Demek **bütün esbab toplansa,** tek bir zerrenin bu vazife-i fıtriyesindeki cilve-i kudret-i kudsiyeyi hiçbir cihette yapamadığı; ve bu her zerrenin hadsiz ince küçük kulağında ve dilinde gayet hârika san'ata hiçbir cihette hiçbir parmak karışmadığı için, ehl-i dalalet ve ehl-i gaflet ülfet, âdet, kanunluk,

yeknesaklık perdesi ile saklayıp; âdi bir isim takıp, muvakkat kendilerini aldatıyorlar. Meselâ: On Dördüncü Söz'ün Zeyli'nin haşiyesinde denildiği gibi: Pek çok mu'cizatlı bir usta, bir tırnak kadar bir odun parçasından yüz okka muhtelif taamları, yüz arşın muhtelif kumaşları yapsa; bir adam, o odun parçasını gösterip dese: "Bu işler tabiî ve tesadüfî olarak bundan olmuş." O ustanın hârika san'atlarını, hünerlerini hiçe indirse; ne derece bir hamakat ve dalalette bir hurafet ve hezeyan olduğu gibi; aynen öyle de: Çam ve incir ağacı gibi binler hârika san'atları tazammun eden bir mu'cize-i kudreti, nohut gibi iki çekirdeği gösterip: "Bunlar bundan olmuş" demek; veya küre-i havayı bir konferans meydanı ve zemin yüzünü bir dershane ve bir mekteb-i irfan hükmüne getiren ve hadsiz nimetleri tazammun eden ve hadsiz şükürler ile mukabele etmek lâzımken ve beşerin saadet-i ebediyesindeki ihsanat-ı İlahiyenin bir muaccel nümunesi ve hiçbir şübheyi bırakmayan ve doğrudan doğruya hazine-i rahmetten ihsan edilen bir hediye-i Rahmaniyeye radyo namını takmakla, bu elektrik ve havanın temevvücatı namını vermek ile, o yüzbin nimetlere küfran perdesini çekmek, -aynen o misal gibi- maddiyyunların ve ehl-i dalaletin hadsiz bir divanelikleridir ki; hadsiz bir cinayet olup, hadsiz bir azaba onları müstehak eder.

(Emirdağ Lahikası -II:121)

* * *

İ'lem Eyyühel-Aziz! İnsanların arza ait malûmat ve müsellemat-ı bedihiyatları ülfete mebnîdir. Ülfet ise, cehl-i mürekkeb üstüne serilmiş bir perdedir. Hakikate bakılırsa zannettikleri ilim, cehildir. Bu sırra binaendir ki, Kur'an âyetleriyle insanların nazarını melufatları olan şeylere çeviriyor. Âyetler, necimler gibi ülfet perdesini deler atar. İnsanın kulağından tutar, başını eğdirir. O ülfetin altındaki havarik-ul âdât mu'cizeleri o âdiyat içerisinde gösterir. **(Mesnevi-i Nuriye-197)**

* * *

İşte şu hikmete binaen **bütün hissiyatları uyanık ve letaifleri hüşyar olan sahabeler,** envâr-ı imaniye ve tesbihiyeyi câmi' olan kelimat-ı mübarekeyi dedikleri vakit, kelimenin bütün manasıyla söyler ve bütün letaifiyle hisse alırlardı. Halbuki o infilâk ve inkılabdan sonra, gitgide letaif uykuya ve havas o hakaik noktasında gaflete düşüp, o kelimat-ı mübareke, meyveler gibi gitgide, ülfet perdesiyle letafetini ve taravetini kaybeder. Âdeta sathîlik havasıyla kuruyor gibi, az bir yaşlık kalıyor ki; kuvvetli, tefekkürî bir ameliyatla, ancak evvelki hali iade edilebilir. İşte bundandır ki, kırk dakikada bir sahabenin kazandığı fazilete ve makama, kırk günde, hattâ kırk senede başkası ancak yetişebilir.

(Sözler-491)

* * *

Ben namaz tesbihatının âhirinde, otuz üç defa kelime-i tevhidi zikrederken, birden kalbime geldi ki: Hadîs-i şerifte "Bazan bir saat tefekkür, bir sene ibadet hükmüne geçer" Risale-i Nur'da o saat var; çalış, o saati bul, ihtar edildi. Âdeta ihtiyarsız bir surette, Kur'anın âyet-ül kübrasının iki tefsiri olan iki **Âyet-i Kübra Risaleleri**nden mülahhas tefekkürî bir tekellüm, tam bir saat devam etti. Baktım; size gönderdiğim **Âyet-ül Kübra Risalesi'nin Birinci Makamı'nın hülâsasından müntehab güzel bir sırrını hülâsa ile, Yirmi Dokuzuncu Lem'a-i Arabiye**'den müstahrec nurlu, tatlı fıkralardan terekküb ediyor. Ben, kemal-i lezzetle, her gün tefekkürle okumağa başladım.

(Kastamonu Lahikası:31)

* * *

Bir saatı bir sene ibadet hükmüne geçecek tefekkür: Evet Nurlarla istifade, böyle saatler, zannederim hepimizin meşhudu olmuştur. Sözler'deki hakaikı tefekkür, aynen Kur'an'ın künuzunu manen taharridir ki; Fettah ismi imdada yetişerek, öyle muhayyir-il ukûl kapılar açıyor ki, zevkine nihayet bulunmuyor.

Perdesiz, vasıtasız Kur'an'a bakınca, zülâl gibi hakaikın tecelli ettiği, bulutsuz havada güneş ve böyle bir havada yıldızlarla süslenmiş semada bedirlenmiş kamer gibi müşahede olunuyor.

(Barla Lahikası-296)

* * *

5-YORGUNLUK VE FÜTUR

Muvakkat bir fütur, bir tenbellik sizde ârız olduğunu yazıyorsunuz. Baharda kanın galeyanından gelen ve gecelerin kısalmasındaki uykusuzluğundan neş'et eden ve müstemi'lerin kalbleri işlere teveccüh etmelerinden tevellüd eden rehavet ve fütürdan başka, meyanımızdaki münasebet-i ruhiyenin rabıtasıyla, musibetin eseri olarak bendeki sarsıntının size in'ikası ve sirayet etmesi mümkündür.

(Barla Lahikası-249)

* * *

Aziz kardeşlerim, bahar ve yazın meşgaleleri, hem gecelerin kısalması, hem şuhur-u selâsenin gitmesi ve ekser kardeşlerimin bir derece hisse alması ve daha sair bazı esbabın bulunması elbette bir derece neş'eli kış dersine fütur verir.

(Barla Lahikası-260)

* * *

ÇARELERİ

Fakat onlardan gelen fütur, size fütur vermesin. Çünki o dersler, ulûm-u imaniyeden olduğu için, bir insan yalnız kendi nefsine dinlettirse yeter. Bahusus siz daima bir-iki hakikî kardeşi de bulursunuz.

Hem o dersi dinleyenler yalnız insanlar değil. Cenab-ı Hakk'ın zîşuur çok mahlukatı vardır ki, hakaik-i imaniyenin istimaından çok zevk alırlar. Sizin o kısım arkadaşınız ve müstemi'leriniz çoktur.

Hem mütefekkirane, o çeşit sohbet-i imaniye, zemin yüzünün bir manevî zîneti ve medar-ı şerefi olduğuna işareten biri demiş:

آسْمَانْ رَشْك بَرَدْ بَهْرِ زَمِينْ كِه دَارَدْ

يَكْ دُو كَسْ يَك دُو نَفَسْ بَهْرِ خُدَا بَرْ نِشِينَنْد

Yani: Semavat zemine gıbta eder ki; zeminde hâlisen-lillah sohbet ve zikir ve tefekkür için, bir-iki adam, bir-iki nefes, yani bir-iki dakika beraber otururlar; kendi Sâni'-i Zülcelalinin çok güzel âsâr-ı rahmetini ve çok hikmetli ve süslü eser-i san'atını birbirine göstererek Sâni'lerini sevip sevdirirler, düşünüp düşündürürler.

Hem de **ilim iki kısımdır: Bir nevi** ilim var ki, bir defa bilinse ve bir-iki defa düşünülse kâfi gelir. **Diğer bir kısmı,** ekmek gibi, su gibi her vakit insan onu düşünmeye muhtaç olur. Bir defa anladım, yeter diyemez. İşte ulûm-u imaniye bu kısımdandır. Elinizdeki Sözler ekseriyet itibariyle inşâallah o cümledendir.

(Barla Lahikası-260)

* * *

Ümid ediyorum ki, Cenab-ı Hak kabul etse tevfik verse, **yazılanlar dalalet bulutlarını dağıtmaya kâfidirler.** Her derdin devası içinde var demeyeceğim, fakat mühlik dertlerin ağleb devası yazılanlarda vardır. Siz onların mütalaasını, kıymetdar bir ibadet olan tefekkür nev'inde telakki ediniz. Ve onlardaki ilmi, envâr-ı imandan ve marifetullahtan tasavvur ediniz ki usanç vermesin. Hem sizde ve müstemiînde iştiyak olduğu zaman okuyunuz.

(Barla Lahikası-250)

* * *

Onuncu Söz'ün kıymeti tamamıyla takdir edilmemiş. Ben kendi kendime hususî, belki elli defa mütalaa etmişim ve her defasında bir zevk almışım ve okumaya ihtiyaç hissetmişim. Böyle bir risaleyi bazıları bir defa okuyup, sair ilmî risaleler gibi yeter der, bırakır. Halbuki bu risale ulûm-u imaniyedendir. Her gün ekmeğe muhtaç olduğumuz gibi, o nevi' ilme her vakit ihtiyaç var. **(Barla Lahikası-310)**

* * *

Bu mübarek aylarda ve sevabı ziyade bu çilehanede mümkün olduğu kadar bir meşgale-i Kur'aniye ve Nuriye ile sıkıntılı vaktiniz sarfedilse, çok faideleri var. Sıkıntı hafifleştiği gibi, kıymettar kalb ve ruhun ferahlarına medar, sevabı yüksek bir ibadet, **o Nurlarla îman cihetinde iştigal, hem tefekkürî bir ibadet,** hem "**ihlâs Risalesi"** nin âhirinde yazıldığı gibi beş vecihle bir nevi ibadet sayılabilir.

Ben, bu günlerde, kısmen müdafaatla zihnen meşguliyetimden teessüf ederken kalbe geldi ki: "**O iştigal dahi ilmîdir; hakaik-i îmaniyenin neşrine ve serbestiyetine bir hizmettir ve bu cihetde bir nevi ibadettir.**"

Ben de sıkıldıkça, yüz defa temaşa ettiğim Nur mes'elelerini, yine zevkle tekrar mütalâaya başlıyorum. Hattâ, müdafaatları dahi Nurun ilmî risaleleri gibi görüyorum. Eskiden bir kardeşimiz bana demişti: "Ben, otuz defa Onuncu Sözü okuduğum halde, yine tekrar ile okumasına iştiyak ve ihtiyaç hissediyorum." ve bundan bildim ki, Kur'anın mümtaz bir hassası olan usandırmamak; Kur'an hakikatlarının bir ma'kesi, bir ayinesi, bir hakikatlı tefsiri olan Nur Risalelerine de in'ikas etmiş bulunuyor.

(Tarihçe-i Hayat-597)

* * *

Fakat o şuhur-u mübareke gittikten sonra, âdeta o âhiret ticaretinin meşheri ve pazarı değiştiği gibi; dünya sergisi açılmağa başlıyor. Ekser himmetler, bir derece vaziyeti değişiyor.

Havayı tesmim eden buharat-ı müzahrefe o manevî havayı bozar.

Herkes derecesine göre ondan zedelenir.

Bu havanın zararından kurtulmak çaresi, Risale-i Nur'un gözüyle bakmak ve ne kadar müşkilât ziyadeleşse kudsî vazife itibariyle daha ziyade ciddiyet ve şevkle hareket etmektir. Çünki başkaların fütüru ve çekilmesi, ehl-i himmetin şevkini, gayretini ziyadeleştirmeğe sebebdir.

Zira gidenlerin vazifelerini de bir derece yapmağa kendini mecbur bilir ve bilmelidirler

(Kastamonu Lahikası-66)

* * *

İşte bu hakikat içindir ki; bu çok usandırıcı ve dehşetli zamanda, usandırmayacak bir tarzda, çok tekrar ile beraber, aklı başında olanları Risale-i Nur'la meşgul ediyor. Re'fet Bey'in mektubunda dediği gibi, "Risale-i Nur'un en bâriz hasiyeti, usandırmamak. Yüz defa okunsa, yüzbirinci defa yine zevkle okunabilir" diye pek doğru demiş. **(Kastamonu Lahikası-215)**

* * *

Yirmi Yedinci Mektub'a ilhak edilecek, kardeşlerimizin bazı yeni fıkralarını size gönderdim. Hakikaten bu fıkralar ve umum Yirmiyedinci Mektub'un fıkraları çok faydalıdırlar. Ehemmiyetli, tatlı, hoş, güzel manalar,

dersler; teşvik, teşci' eder hisler vardır. Ben kendim onlardan tatlı istifade ediyorum, tenbel olduğum zaman bana ehemmiyetli bir teşvik kamçısı oluyor.

(Kastamonu Lahikası-289)

* * *

6-TEKRAR VE DEVEM MESELESİ

ÇARELERİ

Ey şu risaleyi insaf ile mütalaa eden kardeş! Deme, niçin bu "Onuncu Söz"ü birden tamamıyla anlayamıyorum ve tamam anlamadığın için sıkılma! Çünki İbn-i Sina gibi bir dâhî-yi hikmet, اَلْحَشْرُ لَيْسَ عَلَى مَقَايِيسَ عَقْلِيَّةٍ ödemiş. "İman ederiz, fakat akıl bu yolda gidemez" diye hükmetmiştir.

Hem bütün ülema-i İslâm: "Haşir, bir mes'ele-i nakliyedir, delili nakildir. Akıl ile ona gidilmez." diye müttefikan hükmettikleri halde, elbette o kadar derin ve manen pek yüksek bir yol; birdenbire bir cadde-i umumiye-i akliye hükmüne geçemez. Kur'an-ı Hakîm'in feyziyle ve Hâlık-ı Rahîm'in rahmetiyle, şu taklidi kırılmış ve teslimi bozulmuş asırda, o derin ve yüksek yolu şu derece ihsan ettiğinden bin şükür etmeliyiz. Çünki imanımızın kurtulmasına kâfi gelir. Fehmettiğimiz miktarına memnun olup tekrar mütalaa ile izdiyadına çalışmalıyız.

(Sözler - 93)

* * *

Şu Otuz üç Pencereli olan Otuz üçüncü Mektub, imanı olmayanı inşâallah imana getirir. İmanı zaîf olanın imanını kuvvetleştirir. İmanı kavî ve taklidî olanın imanını tahkikî yapar. İmanı tahkikî olanın imanını genişlendirir. İmanı geniş olana bütün kemalât-ı hakikiyenin medarı ve esası olan marifetullahta terakkiyat verir; daha nurani, daha parlak manzaraları açar. İşte bunun için, "Bir pencere bana kâfi geldi, yeter" diyemezsin. Çünki senin aklına kanaat geldi, hissesini aldı ise; kalbin de hissesini ister, ruhun da hissesini ister. Hattâ hayal de o nurdan hissesini isteyecek. Binaenaleyh herbir pencerenin ayrı ayrı faideleri vardır. **(Sözler -690)**

* * *

Arkadaş! Bu risale, Kur'anın bazı âyâtını şuhudî bir tarzda beyan eden bir nevi tefsirdir. Ve hâvi olduğu mesail, Furkan-ı Hakîm'in cennetlerinden koparılmış bir takım gül ve çiçekleridir. Fakat ibaresindeki işkal ve îcazdan tevahhuş edip, mütalaasından vazgeçme... Mütalaasına tekrar ile devam edilirse, me'luf ve me'nus bir şekil alır. Kezalik nefsin temerrüdünden de korkma. Çünki benim nefs-i emmarem bu risalenin satvetine dayanamıyarak

inkıyada mecbur olduğu gibi, şeytanım da اَيْنَ الْمَفَرُّ diye bağırdı. Sizin nefis ve şeytanlarınız benim nefis ve şeytanımdan daha âsi, daha tâgi, daha şakî değiller.

(Mesnevi-i Nuriye-75)

* * *

Said Nursî, bazan bir talebesine Risale-i Nur'dan okuyuvermek nimetini lütfettiği zaman der ki: "Bu benim dersimdir. Ben kendim için okuyorum. Bu risaleyi, şimdiye kadar belki yüz defa okumuşum. Fakat, şimdi yeni görüyorum gibi tekrar okumağa ihtiyaç ve iştiyakım var."

Hem yine der ki: "Ben başkaları için kitab yazmamışım. Kendim için yazmışım. Kur'andan bulduğum bu devalarımı arzu edenler okuyabilir." Evet, Bediüzzaman itikad ediyor ve diyor ki: "Ben derse, terbiyeye ve nefsimi ıslaha muhtacım." Bediüzzaman gibi bir zât böyle derse, bizim bu eserlere ne kadar muhtaç olduğumuz artık kıyas edilsin.

(Sözler-760)

* * *

Risale-i Nur, Kur'anın ve Kur'andan çıkan bürhanî bir tefsir olduğundan, Kur'anın nükteli, hikmetli, lüzumlu usandırmayan tekraratı gibi onun da lüzumlu, hikmetli, belki zarurî ve maslahatlı tekraratı vardır. Hem Risale-i Nur, zevk ve şevk ile dillerde usandırmayan, daima tekrar edilen kelime-i tevhidin delilleri olmasından zarurî tekraratı kusur değil; usandırmaz ve usandırmamalı.

(Şualar-81)

* * *

Bu remizler, öyle hayret-bahş ve hârika-nüma eserlerdir ki; okuyan ilim âşıklarına ezvak-ı nâmütenahî ve hissiyat-ı ulviye-i rakika bahşetmektedir. Bu hissiyat-ı âliye ile hayatımız o kadar tazelendi ki, -yeni hayatımızda sabit-kadem olmak şartıyla- Hallak-ı Azîm'den uzun ömürler temenni ediyorum. Zira mütalaasına doyamıyorum. Ne kadar okursam okuyayım, diğer bir okuyuşumda okumamış gibi oluyorum ve yeni bir eser okur gibi oluyorum. Hadsiz bir zevk-i manevî ve nihayetsiz bir hazz-ı ruhî ile okuyorum.

İşte gerek Sözler ve Mektubat ve gerekse remizlerin en hârika vasfı zannedersem bu ince noktada olsa gerektir. Âsâr-ı saireyi bir defa okuyunca, ikinci bir defa okumağa o kadar heves uyanmıyor. Kur'an-ı Hakîm'in envârını ne kadar okursam okuyayım, def'-i cû' edemiyorum. Bilhassa Remizler, fakiri çok teshir ve hayrete müstağrak kıldı. Ve onları derhal yazıyorum.

(Barla Lahikası-130)

* * *

Sözlerinizin (yani Risalelerinizin) her biri birer derya-yı azîmdir. Sözlerinizden pek çok feyz alıyorum. O kadar ki, okudukça tekrar etmeyi

istiyorum. Ve tekrarında duyduğum İlahî bir zevki tarif edemeyeceğim. Bugün Sözlerinizden değil hepsini, bir tanesini alan insaf ile okursa, hakkı teslime ve münkir ise gittiği yolu terke, fâsık ise tövbeye mecbur olacağına kat'iyyen ümidvarım.

(Barla Lahikası-51)

* * *

Sözleriniz mürşidane ve çok yüksek olduğundan gayet dikkatli ve tahlil ederek okunmak îcab ediyor. Serdeylediğiniz delail-i akliye ve mantıkıye o kadar tatlı ve hayretbahştır ki; İnsan okudukça okuyor ve nâmütenahî bir zevk-i manevî hissederek hiç elinden bırakmak istemiyor. Bu sebeble bir defa okumak kâfi değil. Hepsi yanında bulunup daima okumalıdır.

(Barla lahikası-51)

* * *

Tekrar çok tavsiye ediyorum, okuyun, okuyun. Okudukça, risaleler feyzâver nurları saçıyorlar. Okudukça iştiyak getiriyorlar, usanç vermiyorlar. Başka kitabları bir-iki defa okusan, insana usanç veriyor. Halbuki risaleler öyle değil, okudukça başka başka iman halleri telkin ediyorlar.

(Barla Lahikası-144)

* * *

Son neşrettiğiniz Söz, fakirde çok derin tesir ve intibalar bıraktı. Onun saikının ne olduğunu anlayamadım. Zât-ı âlînizi o Söz'de çok hiddetli buldum. Gayet ateşîn bir kalem, bütün elemlerinizi dökmüştü. İhtiva ettiği hakaika mest ü hayran olduğum halde, saatlerce okudum. Artık Sözlerinizin hiçbirini diğerine tercih edemiyorum. Zira birine mühim derken, diğeri daha mühim ve bir diğeri ehemm olarak kendini gösteriyor.

Binaenaleyh envâr-ı Kur'aniyeyi gökteki yıldızlara benzetiyorum. Filhakika yıldızlar parlaklık itibariyle birbirinden farklı ise de, hepsi yıldızdır. Ve aynı menba'dan ahz-ı envâr etmede olduklarından, keyfiyetçe yekdiğerinden farkı yok gibidir.

Sözleriniz aynen böyledir. Her birini yüz defa okusam, yüzbirinci defa hiç okumamış gibi, büyük bir zevk-i manevî ile okumam dahi yüksekliğine şahiddir. Bu babda ne kadar yazsam Sözler hakkında hiçbir şey yazmış olamayacağımı düşünerek, sözüme nihayet veriyorum.

(Barla Lahikası-90)

* * *

Zira **helâl dairesi geniştir, keyfe kâfi gelir. Harama girmeye hiç lüzum yoktur. Feraiz-i İlahiye ise hafiftir, azdır. Allah'a abd ve asker olmak, öyle lezzetli bir şereftir ki, tarif edilmez.**

Vazife ise: Yalnız bir asker gibi Allah namına işlemeli, başlamalı. Ve Allah hesabıyla vermeli ve almalı. Ve izni ve kanunu dairesinde hareket

etmeli, sükûnet bulmalı. Kusur etse, istiğfar etmeli. Yâ Rab! Kusurumuzu afvet, bizi kendine kul kabul et, emanetini kabzetmek zamanına kadar bizi emanette emin kıl. Âmîn demeli ve ona yalvarmalı...

Sözler (29)

* * *

- **Risale-i Nur başta otuz üç aded Sözler'dir ve Sözler namıyla yâd edilir.**
- **Fakat Otuzü çüncü Söz müstakil değil, belki otuz üç aded Mektubat'tan ibarettir ve Mektubat namıyla zikredilir.**
- **Sonra Otuz birinci Mektub dahi müstakil değil, belki otuz bir aded Lem'alardan mürekkebdir ve Lem'alar adı ile müştehirdir.**
- **Sonra Otuz birinci Lem'a dahi müstakil olmamış, o da inşâallah otuz bir aded Şualardan mürekkeb olacak.**

Şualar (730)

* * *

İlahî Ya Rab! Sen Risale-i Nur'u ve Risale-i Nur müellifi Üstadımız Said Nursî'yi ve Risalet-ün Nur talebe ve şakirdlerini ve mensublarını, muhafaza-i hıfzında ve kal'a-i İlahiyen içinde muhafaza ve emin eyle.. âmîn.. ve hizmet-i Kur'an ve imanda sabit ve daim eyle.. âmîn..

ve bu kudsî hizmetlerinde, muvaffakıyetlerle yardım ve muavenetler ihsan eyle.. âmîn..

ve Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan-ı Azîmüşşan'ın sırr-ı a'zamına, marifetullah, muhabbetullah ve muhabbet-i Resulullah sırr-ı kudsîsine ve "**Hasbünallahü ve ni'melvekil**" sırr-ı uzmasına ve rızaullah ve rü'yet-i Cemalullah lütf u ihsanına mazhar eyle, Ya Rabb-el Âlemîn!

وَ صَلَّى اللّٰهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَ عَلَى اٰلِهِ وَ اَصْحَابِهِ وَ اَهْلِ

بَيْتِهِ اَجْمَعِينَ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ اٰمِينَ اٰمِينَ اٰمِينَ بِحُرْمَةِ سَيِّدِ

الْمُرْسَلِينَ وَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

(Barla Lahikası - 366)

* * *

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

وَ بِهِ نَسْتَعِينُ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَ الصَّلاَةُ وَ السَّلاَمُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ

وَ عَلَى اٰلِهِ وَ صَحْبِهِ اَجْمَعِينَ

Risale-i Nur'u okumaktaki ülfeti kırmak, şevkle okumayı ve istifadeyi devam ettirmek için bir hedef ve gaye takib ederek okumak:

MUKADEME:

Bir gaye-i hayal olmazsa, yahut nisyan basarsa, ya tenasi edilse; elbette zihinler enelere dönerler,

Etrafında gezerler.

(Sözler - 708)

* * *

insanın bu dünyaya gönderilmesinin hikmeti ve gayesi; Hâlık-ı Kâinat'ı tanımak ve ona iman edip ibadet etmektir.

(Şualar - 100)

* * *

1-) İNSAN AHSEN-İ TAKVİMDE YARATILMIŞ, BU SIRRIN TAHAKKUKU İÇİN RİSALE-İ NUR'U OKUYORUZ.

İnsan ahsen-i takvimde yaratıldığı ve ona gayet câmi' bir istidad verildiği için; esfel-i safilînden tâ a'lâ-yı illiyyîne, ferşten tâ arşa, zerreden tâ şemse kadar dizilmiş olan makamata, meratibe, derecata, derekata girebilir ve düşebilir bir meydan-ı imtihana atılmış, nihayetsiz sukut ve suuda giden iki yol onun önünde açılmış bir mu'cize-i kudret ve netice-i hilkat ve acube-i san'at olarak şu dünyaya gönderilmiştir.

(Sözler - 319)

* * *

İnsan, şu dünyaya bir memur ve misafir olarak gönderilmiş, çok ehemmiyetli istidad ona verilmiş. Ve o istidadata göre ehemmiyetli vazifeler tevdi edilmiş. Ve insanı, o gayeye ve o vazifelere çalıştırmak için, şiddetli teşvikler ve dehşetli tehdidler edilmiş. Başka yerde izah ettiğimiz vazife-i insaniyetin ve ubudiyetin esasatını şurada icmal edeceğiz. Tâ ki, "ahsen-i takvim" sırrı anlaşılsın.

İşte insan, şu kâinata geldikten sonra "iki cihet ile" ubudiyeti var: Bir ciheti; gaibane bir surette bir ubudiyeti, bir tefekkürü var. Diğeri; hazırane, muhataba suretinde bir ubudiyeti, bir münacatı vardır.

(Sözler - 329)

* * *

İşte bu çeşit ibadat ve tefekküratla hakikî insan olur, ahsen-i takvimde olduğunu gösterir.

(Sözler - 330)

* * *

İşte mahiyetini şu tarzda **bilen ve iz'an eden ve ona göre hareket eden** قَدْ اَفْلَحَ مَنْ زَكَّيهَا beşaretinde dâhil olur. Emaneti bihakkın eda eder ve o enenin dûrbîniyle, kâinat ne olduğunu ve ne vazife gördüğünü görür ve âfâkî malûmat nefse geldiği vakit, ene'de bir musaddık görür. O ulûm, nur ve hikmet olarak kalır. Zulmet ve abesiyete inkılab etmez. Vaktaki ene, vazifesini şu suretle îfa etti; vâhid-i kıyasî olan mevhum rububiyetini ve farazî mâlikiyetini terkeder. لَهُ الْمُلْكُ وَ لَهُ الْحَمْدُ وَ لَهُ الْحُكْمُ وَ اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ der. Hakikî ubudiyetini takınır. **Makam-ı ahsen-i takvim**'e çıkar.

(Sözler - 537)

* * *

On Birinci Söz'de mahiyet-i insaniyenin ve mahiyet-i insaniyedeki enaniyetin, -mana-yı harfî cihetiyle- ne kadar hassas bir mizan ve doğru bir mikyas ve muhit bir fihriste ve mükemmel bir harita ve câmi' bir âyine ve kâinata güzel bir takvim, bir ruzname olduğu gayet kat'î bir surette tafsil edilmiştir. Ona müracaat edilsin.

(Sözler - 538)

* * *

2-) HÂLIK-I KAİNATI TANIMAK VE O'NA İMAN EDİP İBADET ETMEYİ ALLAH EMRETTİĞİ İÇİN,İMAN VE İBADETİN ASRIN ANLAYIŞINA UYGUN RİSALE-İ NUR'DA ANLATILDIĞI İÇİN ONU OKUYORUZ.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْاِنْسَ اِلاَّ لِيَعْبُدُونِ

Bu âyet-i uzmanın sırrıyla, insanın bu dünyaya gönderilmesinin hikmeti ve gayesi; Hâlık-ı Kâinat'ı tanımak ve ona iman edip ibadet etmektir. Ve o insanın vazife-i fıtratı ve farîza-i zimmeti, marifetullah ve iman-ı billahtır ve iz'an ve yakîn ile vücudunu ve vahdetini tasdik etmektir.

(Şualar - 100)

* * *

3-) FITRATEN DAİMİ BİR HAYAT VE EDEBİ YAŞAMAK İSTEDİĞİMİZ İÇİN RİSALE-İ NUR OKUYORUZ:

Fıtraten daimî bir hayat ve ebedî yaşamak isteyen ve hadsiz emelleri ve nihayetsiz elemleri bulunan bîçare insana, elbette o hayat-ı ebediyenin üss-ül esası ve anahtarı olan iman-ı billah ve marifetullah ve vesilelerinden başka olan şeyler ve kemalâtlar, o insana nisbeten aşağıdır. Belki, çoğunun kıymetleri yoktur.

(Şualar - 100)

* * *

Yakîn ile beraber tasdik'i birlikte ifade eden يُؤْمِنُونَ kelimesine bedel يُوقِنُونَ tabiri, haşir mes'elesi şek ve şübhelere bir mahşer ve bir mecma'

olduğu için, tasdikten fazla îkan ve yakîn daha ehemmiyetli olduğuna işarettir. Veya ehl-i kitabın iddia ettikleri iman, yakînden hâlî olduğundan, onların imanı, iman olmadığına işarettir.

(İşarat-ül İ'caz - 59)

* * *

İman-ı Haşre dair olan bu risale Risale-i Nur'daki Onuncu Söz'ün esası olup Barla'da, Üstadımızın -bir bahar gününde- rahmet-i İlahiyenin âsârını bağ ve bahçelerde müşahedesinden ve ihtiyarsız olarak

فَانْظُرْ اِلَى اٰثَارِ رَحْمَةِ اللّٰهِ كَيْفَ يُحْيِى الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا اِنَّ

ذٰلِكَ لَمُحْيِى الْمَوْتٰى وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ

âyet-i kerimesini kırk defaya yakın okumasından sonra tulû' etmiş.

(Mesnevi-i Nuriye - 261)

* * *

Kur'an-ı Hakîm'in feyziyle ve Hâlık-ı Rahîm'in rahmetiyle, şu taklidi kırılmış ve teslimi bozulmuş asırda, o derin ve yüksek yolu şu derece ihsan ettiğinden bin şükür etmeliyiz. Çünki imanımızın kurtulmasına kâfi gelir. Fehmettiğimiz miktarına memnun olup tekrar mütalaa ile izdiyadına çalışmalıyız.

(Sözler - 93)

* * *

Onuncu Söz'ün kıymeti tamamıyla takdir edilmemiş. Ben kendi kendime hususî, belki elli defa mütalaa etmişim ve her defasında bir zevk almışım ve okumaya ihtiyaç hissetmişim. Böyle bir risaleyi bazıları bir defa okuyup, sair ilmî risaleler gibi yeter der, bırakır. Halbuki **bu risale ulûm-u imaniyedendir. Her gün ekmeğe muhtaç olduğumuz gibi, o nevi' ilme her vakit ihtiyaç var**.

(Barla Lahikası - 310)

* * *

Onuncu Söz'de kalbi, iman-ı kâmil derecesine çıkaracak derecede bürhanlar zikredilmiştir.

(Sözler - 519)

* * *

Elhamdülillah, yüzbin defa şükür olsun ki; vehim ve heva tahakkümünden, nefis ve heves esaretinden kurtulup, daimî hapis ve zindandan halâs oldum ve inandım ki: Bu karmakarışık, kararsız misafirhanelerden başka ve kurb-u şahanede bir diyar-ı saadet vardır; biz de ona namzediz...

(Sözler - 58)

* * *

On üçüncü sahifedeki Onuncu Sûret temsil ettiği Dokuzuncu Hakikat, Onuncu Söz'ün en kuvvetli, en parlak, en mülzim bürhanlarından olduğundan **ihvanıma bu hakikatı ezber edinceye kadar mütaala etmelerini tavsiye ediyorum**.

(Rumuzat-ı Semaniye - 74)

* * *

4-) İMAN MUKABİLİNDE DÜNYA KADAR BAKİ BİR MÜLKÜ KAZANMAK İÇİN RİSALE-İ NUR OKUYORUZ.

Evet, bu cihan harbinden daha büyük bir hâdise ve bu zemin yüzündeki hâkimiyet-i âmme davasından daha ehemmiyetli bir dava, herkesin ve bilhassa Müslümanların başına öyle bir hâdise ve öyle bir dava açılmış ki; her adam, eğer Alman ve İngiliz kadar kuvveti ve serveti olsa ve aklı da varsa, o tek davayı kazanmak için bilâtereddüd sarfedecek.

İşte o dava ise, yüzbin meşahir-i insaniyenin ve hadsiz nev'-i beşerin yıldızları ve mürşidlerinin müttefikan, kâinat sahibinin ve mutasarrıfının binler va'd ü ahdlerine istinaden haber verdikleri ve bir kısmı gözleriyle gördükleri şu ki: Herkesin iman mukabilinde bu zemin yüzü kadar bağlar ve kasırlar ile müzeyyen ve bâki ve daimî bir tarla ve mülkü kazanmak veya kaybetmek davası başına açılmış.

Eğer iman vesikasını sağlam elde etmezse kaybedecek. Ve bu asırda, maddiyyunluk taunuyla çoklar o davasını kaybediyor. Hattâ bir ehl-i keşf ve tahkik, bir yerde kırk vefiyattan yalnız birkaç tanesi kazandığını sekeratta müşahede etmiş; ötekiler kaybetmişler. Acaba bu kaybettiği davanın yerini, bütün dünya saltanatı o adama verilse doldurabilir mi?

İşte o davayı kazandıracak olan hizmetleri ve yüzde doksanına o davayı kaybettirmeyen hârika bir dava vekilini o işde çalıştıran vazifeleri bırakıp ebedî dünyada kalacak gibi âfâkî malayaniyat ile iştigal etmek tam bir akılsızlık bildiğimizden, biz Risale-i Nur şakirdleri, her birimizin yüz derece aklımız ziyade olsa da ancak bu vazifeye sarfetmek lâzım diye kanaatımız var.

Ey hapis musibetinde benim yeni kardeşlerim! Sizler, benim ile beraber gelen eski kardeşlerim gibi Risale-i Nur'u görmemişsiniz. Ben onları ve onlar gibi binler şakirdleri şahid göstererek derim ve isbat ederim ve isbat etmişim

ki: O büyük davayı yüzde doksanına kazandıran ve yirmi senede yirmi bin adama o davanın kazancının vesikası ve senedi ve beratı olan iman-ı tahkikîyi eline veren ve Kur'an-ı Hakîm'in mu'cize-i maneviyesinden neş'et edip çıkan ve bu zamanın birinci bir dava vekili bulunan Risale-i Nur'dur.

Bu on sekiz senedir benim düşmanlarım ve zındıklar ve maddiyyunlar, aleyhimde gayet gaddarane desiselerle hükûmetin bazı erkânlarını iğfal ederek bizi imha için bu defa gibi eskide dahi hapislere, zindanlara soktukları halde, Risale-i Nur'un çelik kal'asında yü zotuz parça cihazatından ancak iki-üç parçasına ilişebilmişler. Demek avukat tutmak isteyen onu elde etse yeter.

(Şualar - 202-203)

* * *

5-) BU ZAMANDA EHL-İ DALALETİN İTİRAZ VE ŞÜPHELERİ İLE HÜCUMLARINA KARŞI MAĞLUB OLMAMAK İÇİN RİSALE-İ NUR OKUYORUZ.

Risale-i Nur, yüze yakın din tılsımlarını ve hakaik-i Kur'aniyenin muammalarını hall ve keşfetmiştir ki; her bir tılsımın bilinmemesinden çok insanlar şübehata ve şükûke düşüp, tereddüdlerden kurtulamayıp, bazan imanını kaybederdi. Şimdi bütün dinsizler toplansalar, o tılsımların keşfinden sonra galebe edemezler.

(Kastamonu Lahikası - 209)

* * *

"**Risale-i Nur,** yalnız bir cüz'î tahribatı, bir küçük haneyi tamir etmiyor. Belki küllî bir tahribatı ve İslâmiyeti içine alan, dağlar büyüklüğünde taşları bulunan bir muhit kal'ayı tamir ediyor.

Ve yalnız hususî bir kalbi ve has bir vicdanı ıslaha çalışmıyor, belki bin seneden beri tedarik ve teraküm edilen müfsid âletler ile dehşetli rahnelenen kalb-i umumîyi ve efkâr-ı âmmeyi ve umumun bâhusus avam-ı mü'minînin istinadgâhları olan islâmî esaslar ve cereyanlar ve şeairler kırılması ile bozulmaya yüz tutan vicdan-ı umumîyi, Kur'an'ın i'cazıyla ve geniş yaralarını Kur'anın ve imanın ilâçları ile tedavi etmeğe çalışıyor.

Elbette böyle küllî ve dehşetli rahnelere ve yaralara, hakkalyakîn derecesinde ve dağlar kuvvetinde hüccetler, cihazlar ve bin tiryak hasiyetinde mücerreb ilâçlar, hadsiz edviyeler bulunmak gerektir ki; bu zamanda Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın i'caz-ı manevîsinden çıkan Risale-i Nur o vazifeyi görmekle beraber, imanın hadsiz mertebelerinde terakkiyat ve inkişafata medardır."

(Kastamonu Lahikası - 30)

* * *

İstanbul'da -daha dehşetli bir fikirde- anarşi fikirli küfr-ü mutlaka düşmüş bir kısım münafıklar, Risale-i Nur gibi, ekmek ve suya ihtiyaç derecesinde herkes muhtaç olduğu imanî hakikatlarına ihtiyacı düşürmek desisesiyle diyorlar ki: "Her millet, herkes Allah'ı bilir. Onu, daha yeni ders almağa ihtiyacımız çok yok." diye mukabele etmek istiyorlar. Halbuki Allah'ı bilmek, bütün kâinata ihata eden rububiyetine ve zerrelerden yıldızlara kadar cüz'î ve küllî herşey onun kabza-i tasarrufunda ve kudret ve iradesiyle olduğuna kat'î iman etmek ve mülkünde hiçbir şeriki olmadığına ve "Lâ ilahe illallah" kelime-i kudsiyesine, hakikatlarına iman etmek, kalben tasdik etmekle olur. Yoksa "Bir Allah var" deyip, bütün mülkünü esbaba ve tabiata taksim etmek ve onlara isnad etmek, hâşâ hadsiz şerikleri hükmünde esbabı merci' tanımak ve herşeyin yanında hazır irade ve ilmini bilmemek ve şiddetli emirlerini tanımamak ve sıfatlarını ve gönderdiği elçilerini, peygamberlerini bilmemek, elbette hiçbir cihette Allah'a iman hakikatı onda yoktur.

(Emirdağ - 1 - 203)

* * *

6-) İMANIN HADSİZ MERTEBELERİNDE TERAKKİ İÇİN RİSALE-İ NUR OKUYORUZ:

Evet, **iman-ı taklidî,** çabuk şübhelere mağlub olur. Ondan çok kuvvetli ve çok geniş olan iman-ı tahkikîde pek çok meratib var. O meratiblerden ilmelyakîn mertebesi, çok bürhanlarının kuvvetleriyle binler şübhelere karşı dayanır. Halbuki taklidî iman bir şübheye karşı bazan mağlub olur.

Hem iman-ı tahkikînin bir mertebesi de aynelyakîn derecesidir ki, pek çok mertebeleri var. Belki esma-i İlahiye adedince tezahür dereceleri var. Bütün kâinatı bir Kur'an gibi okuyabilecek derecesine gelir. Hem bir mertebesi de hakkalyakîndir. Onun da çok mertebeleri var. Böyle imanlı zâtlara şübehat orduları hücum da etse, bir halt edemez.

Ve ülema-i İlm-i Kelâm'ın binler cild kitabları, akla ve mantığa istinaden te'lif edilip, yalnız o marifet-i imaniyenin bürhanlı ve aklî bir yolunu göstermişler.

Ve ehl-i hakikatın yüzer kitabları keşfe, zevke istinaden o marifet-i imaniyeyi daha başka bir cihette izhar etmişler. Fakat Kur'anın mu'cizekâr cadde-i kübrası, gösterdiği hakaik-i imaniye ve marifet-i kudsiye; o ülema ve evliyanın pek çok fevkinde bir kuvvet ve yüksekliktedir.

işte Risale-i Nur bu câmi' ve küllî ve yüksek marifet caddesini tefsir edip, bin seneden beri Kur'an aleyhine ve İslâmiyet ve insaniyet zararına ve adem âlemleri hesabına tahribatçı küllî cereyanlara karşı Kur'an ve iman namına mukabele ediyor, müdafaa ediyor. Elbette hadsiz tahşidata ihtiyacı vardır ki, o

hadsiz düşmanlara karşı dayanıp ehl-i imanın imanını muhafazasına Kur'an nuruyla vesile olsun.

(Emirdağ - 1 - 104)

* * *

"Ben, senin bu bürhanlarına karşı yalnız derim: "Elhamdülillah inandım. Hem güneş gibi parlak ve gündüz gibi aydın bir tarzda inandım ki: Şu memleketin tek bir Mâlik-i Zülkemali, şu âlemin tek bir Sahib-i Zülcelali, şu sarayın tek bir Sâni'-i Zülcemali bulunduğunu kabul ettim. Allah senden razı olsun ki, beni eski inadımdan ve divaneliğimden kurtardın. Getirdiğin bürhanların herbirisi tek başıyla bu hakikati göstermeye kâfi idi. Fakat herbir bürhan geldikçe daha revnakdar, daha şirin, daha hoş, daha nurani, daha güzel marifet tabakaları, tanımak perdeleri, muhabbet pencereleri açıldığı için bekledim, dinledim."

(Sözler - 290)

* * *

Elhamdülillah her yerde aradığım ve her şeyden sorduğum hâlıkımın ve mâlikimin vücub-u vücuduna ve vahdetine şehadet eden otuzüç hakikatı gördüm ve dinledim. Herbir hakikat, güneş gibi parlak, karanlık bırakmaz; dağ gibi kuvvetli ve sarsılmaz.

Ve herbiri tahakkukuyla vücuduna gayet kat'î şehadet eder ve ihatasıyla vahdetine gayet zahir delalet eder.

Ve sair erkân-ı imaniyeyi dahi içinde kuvvetli isbat etmekle beraber mecmu' hakikatların icma'ı ve ittifakı, **imanımızı taklidden tahkike ve tahkikten ilmelyakîne ve ilmelyakînden aynelyakîne ve aynelyakînden hakkalyakîne iblağ ediyor.**

(Şualar - 175)

* * *

- **Şu Otuz üç Pencereli olan Otuz üçüncü Mektub,**
- imanı olmayanı inşâallah imana getirir.
- İmanı zaîf olanın imanını kuvvetleştirir.
- İmanı kavî ve taklidî olanın imanını tahkikî yapar.
- İmanı tahkikî olanın imanını genişlendirir.
- İmanı geniş olana bütün kemalât-ı hakikiyenin medarı ve esası olan marifetullahta terakkiyat verir; daha nurani, daha parlak manzaraları açar.

İşte bunun için, "**Bir pencere bana kâfi geldi, yeter**." diyemezsin. Çünki senin aklına kanaat geldi, hissesini aldı ise; kalbin de hissesini ister, ruhun da hissesini ister. Hattâ hayal de o nurdan hissesini isteyecek. Binaenaleyh herbir pencerenin ayrı ayrı faideleri vardır.

(Sözler - 690)

* * *

En kuvvetli ve hakkalyakîn derecesinde vicdanî ve hissî, bir derece şuhudî olan hakikat-ı insaniye haritasını ve enaniyet-i beşeriye fihristesini ve mahiyet-i nefsiyesini mütalaa ile, imanın şübhesiz ve vesvesesiz mertebesine çıkmaktır ki; sırr-ı akrebiyete ve veraset-i nübüvvete bakar.

(Emirdağ - 1 - 147)

* * *

7-) İMANDA ÇOK LETAİFİN HİSSELERİ VAR VE GIDA GİBİ HER ZAMAN İHTİYAÇ TEKERRÜR ETTİĞİ İÇİN RİSALE-İ NUR OKUYORUZ:

Hem de ilim iki kısımdır:

- Bir nevi ilim var ki, bir defa bilinse ve bir-iki defa düşünülse kâfi gelir.
- Diğer bir kısmı, ekmek gibi, su gibi her vakit insan onu düşünmeye muhtaç olur. Bir defa anladım, yeter diyemez.

İşte ulûm-u imaniye bu kısımdandır. Elinizdeki Sözler ekseriyet itibariyle inşâallah o cümledendir.

(Barla Lahikası - 260-261)

* * *

On Dokuzuncu Söz'ün âhirinde Kur'andaki tekrarın ekser hikmetleri, Risale-i Nur'da dahi cereyan eder. Bilhassa ikinci hikmeti tamtamına vardır. O hikmet şudur:

Herkes her vakit Kur'ana muhtaçtır. Fakat herkes, her vakit bütün Kur'anı okumağa muktedir olamaz. Fakat bir sureye galiben muktedir olur. Onun için en mühim makasıd-ı Kur'aniye ekser uzun surelerde dercedilerek; herbir sure küçük bir Kur'an hükmüne geçmiş.

Demek hiçbir kimseyi mahrum etmemek için haşir ve tevhid ve kıssa-i Musa (A.S.) gibi bazı maksadlar tekrar edilmiş. Aynen bu ehemmiyetli hikmet içindir ki, bazı defa haberim olmadan, ihtiyarım ve rızam olmadığı halde, bazı ince hakaik-i imaniye ve kuvvetli hüccetleri müteaddid risalelerde tekrar edilmiş.

Ben çok hayret ederdim. Neden bunlar bana unutturulmuş, tekrar yazdırılmış? Sonra kat'î bir surette bildim ki: **Herkes bu zamanda Risale-i Nur'a muhtaçtır. Fakat umumunu elde edemez. Elde etse de tamam okuyamaz. Fakat küçük bir Risale-i Nur hükmüne geçmiş bir risale-i câmiayı elde edebilir. Ve ekser vakitlerde muhtaç olduğu mes'eleleri onda okuyabilir ve gıda gibi her zaman ihtiyaç tekerrür ettiği gibi, o da mütalaasını tekrar eder.**

(Kastamonu Lahikası - 54)

* * *

Hem iman yalnız ilim ile değil, imanda çok letaifin hisseleri var. Nasılki bir yemek mideye girse, o yemek muhtelif a'saba, muhtelif bir surette inkısam edip tevzi olunuyor. İlim ile gelen mesail-i imaniye dahi, akıl midesine girdikten sonra, derecata göre ruh, kalb, sırr, nefis ve hâkeza letaif kendine göre birer hisse alır, masseder.

(Mektubat - 331)

* * *

Sure-i İhlas'ı, arefe gününde yüzer defa tekrar edip okuyordum. Gördüm ki: Bendeki manevî duyguların bir kısmı birkaç defada gıdasını alır, vazgeçer, durur. Ve kuvve-i müfekkire gibi bir kısım dahi, bir zaman mana tarafına müteveccih olur, hissesini alır, o da durur.

Ve kalb gibi bir kısım, manevî bir zevke medar bazı mefhumlar cihetinde hissesini alır, o da sükût eder. Ve hâkeza... Git gide o tekrarda yalnız bir kısım letaif kalır ki; pek geç usanıyor, devam eder, daha manaya ve tedkikata hiç ihtiyaç bırakmıyor. Gaflet kuvve-i müfekkireye zarar verdiği gibi, ona zarar vermiyor. Lafız ve lafz-ı müşebbi' olduğu bir meal-i icmalî ile ve isim ve alem bulundukları mana-yı örfî, onlara kâfi geliyor.

Eğer manayı o vakit düşünse, zararlı bir usanç verir. Ve o devam eden latifeler, taallüme ve tefehhüme muhtaç değiller; belki tahattura, teveccühe ve teşvike ihtiyaç gösterirler.

Ve o cild hükmündeki lafızları onlara kâfi geliyor ve mana vazifesini görüyorlar. Ve bilhassa o Arabî lafızlar ile, kelâmullah ve tekellüm-ü İlahî olduğunu tahattur etmekle, daimî bir feyze medardır.

(Mektubat - 340-341)

* * *

Fakat bu şuhur-u selâse çok kıymetdardır; **Leyle-i Kadr'in sırrıyla** seksen sene bir ömrü kazandıracak bir vakitte, en iyi, en efdal şeylerle meşgul olmak lâzım geliyor. İnşâallah Kur'an'a ait mesaille iştigal, bir nevi manevî mütefekkirane Kur'an okumak hükmündedir**. Hem ibadet, hem ilim, hem marifet, hem tefekkür, hem kıraat-ı Kur'an manaları risalelerin istinsah ve mütalaalarında vardır itikadındayız.** Zâten bu ciheti siz takdir etmişsiniz.

(Barla Lahikası - 332)

* * *

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ cümlesinin sarih bir manası asr-ı saadette vahiy suretiyle Kitab-ı Mübin'in nüzulü olduğu gibi, mana-yı işarîsiyle de, her asırda o Kitab-ı Mübin'in mertebe-i arşiyesinden ve mu'cize-i maneviyesinden feyz ve ilham tarîkıyla onun gizli hakikatları ve hakikatlarının bürhanları iniyor, nüzul

ediyor diyerek şu asırda bir şakirdini ve bir lem'asını cenah-ı himayetine ve daire-i harîmine bir hususî iltifat ile alıyor.

(Şualar - 711)

* * *

Risalet-in Nur'un mertebesi ikinci ve üçüncüde olduğuna işarettir. Vahiy değil ve olamaz. Belki ilham ve istihracdır.

(Şualar - 706)

* * *

iğtinam edebildiğim kısacık vakitlerde zihnimi safileştirip Nurların karşısına, dolayısıyla Kur'an'ın mu'cizeleri mecmuasına ve aziz, muhterem üstadımın medresesine ve ol Seyyid-ül Kevneyn Peygamberimiz Efendimiz (A.S.M.) Hazretlerinin ravza-i saadetlerine ve nihayet Rabb-ül Âlemîn Teâlâ ve Tekaddes Hazretlerinin huzur-u lâmekânîsine çıkıyorum. Bu sebeble cidden o nurlarla iştigal etmediğim zamanlar, keşki enfas-ı ma'dude-i hayattan olmaya idiler diyorum.

(Barla Lahikası - 35)

* * *

8-) BİLFİİL MUHABBETULLAHA MAZHAR OLMAK İÇİN RİSALE-İ NUR OKUYORUZ:

Kemalât-ı insaniyenin en mühimmi ve en büyüğü, belki bilcümle kemalât-ı insaniyenin menbaı ve esası, iman-ı billahtan ve marifetullahtan neş'et eden muhabbetullah olduğunu bilen

(Şualar - 120)

* * *

Kat'iyyen bil ki: Hilkatin en yüksek gayesi ve fıtratın en yüce neticesi **iman-ı billahtır.** Ve insaniyetin en âlî mertebesi ve beşeriyetin en büyük makamı, iman-ı billah içindeki **marifetullahtır**. Cinn ü insin en parlak saadeti ve en tatlı nimeti, o **marifetullah** içindeki **muhabbetullahtır**.

(Mektubat - 222)

* * *

Beşer, fıtraten şu kâinatın Hâlıkına karşı hadsiz bir muhabbet üzerine yaratılmıştır. Çünki fıtrat-ı beşeriyede cemale karşı bir muhabbet ve kemale karşı perestiş etmek ve ihsana karşı sevmek vardır. Cemal ve kemal ve ihsan derecatına göre, o muhabbet tezayüd eder. Aşkın en münteha derecesine kadar gider. Hem bu küçük insanın küçücük kalbinde, kâinat kadar bir aşk yerleşir.

Evet, **kalbin mercimek kadar bir sandukçası olan kuvve-i hâfıza,** bir kütübhane hükmünde binler kitab kadar yazı, içinde yazılması gösteriyor ki: Kalb-i insan, kâinatı içine alabilir ve o kadar muhabbet taşıyabilir. Madem fıtrat-ı beşeriyede ihsan ve cemal ve kemale karşı böyle hadsiz bir istidad-ı muhabbet vardır. Ve madem bu kâinatın Hâlıkı, kâinatta tezahür eden âsârıyla,

bilbedahe tahakkuku sabit olan hadsiz cemal-i mukaddesi; bu mevcudatta tezahür eden nukuş-u san'atıyla bizzarure sübutu tahakkuk eden hadsiz kemal-i kudsîsi; ve bütün zîhayatlarda tezahür eden hadsiz enva'-ı ihsan ve in'amatıyla bilyakîn ve belki bilmüşahede vücudu tahakkuk eden hadsiz ihsanatı vardır. Elbette zîşuurların en câmii ve en muhtacı ve en mütefekkiri ve en müştakı olan beşerden, hadsiz bir muhabbeti iktiza ediyor.

Evet, **herbir insan,** o Hâlık-ı Zülcelal'e karşı hadsiz bir muhabbete müstaid olduğu gibi, o Hâlık dahi herkesten ziyade cemal ve kemal ve ihsanına karşı hadsiz bir mahbubiyete müstehaktır. Hattâ insan-ı mü'minde hayatına ve bekasına ve vücuduna ve dünyasına ve nefsine ve mevcudata karşı türlü türlü muhabbetleri ve şedid alâkaları, o istidad-ı muhabbet-i İlahiyenin tereşşuhatıdır. Hattâ insanın mütenevvi hissiyat-ı şedidesi, o istidad-ı muhabbetin istihaleleridir ve başka şekillere girmiş reşhalarıdır. Malûmdur ki, insan kendi saadetiyle mütelezziz olduğu gibi, alâkadar olduğu zâtların saadetleriyle dahi mütelezziz oluyor. Ve kendini beladan kurtaranı sevdiği gibi, sevdiklerini de kurtaranı öyle sever.

İşte bu halet-i ruhiyeye binaen; **insan, eğer her insana ait enva'-ı ihsanat-ı İlahiyeden yalnız bunu düşünse ki:** Benim Hâlıkım beni zulümat-ı ebediye olan ademden kurtarıp bu dünyada bir güzel dünyayı bana verdiği gibi, ecelim geldiği zaman beni i'dam-ı ebedî olan ademden ve mahvdan yine kurtarıp bâki bir âlemde ebedî ve çok şaşaalı bir âlemi bana ihsan ve o âlemin umum enva'-ı lezaiz ve mehasininden istifade edecek ve cevelan edip tenezzüh edecek zahirî ve bâtınî hassaları, duyguları bana in'am ettiği gibi, çok sevdiğim ve çok alâkadar olduğum bütün akarib ve ahbab ve ebna-yı cinsimi dahi öyle hadsiz ihsanlara mazhar ediyor ve o ihsanlar bir cihette bana ait oluyor. Zira onların saadetleriyle mes'ud ve mütelezziz oluyorum.

Madem اَلْإِنْسَانُ عَبِيدُ الْإِحْسَانِ sırrıyla, **herkeste ihsana karşı perestiş var.** Elbette böyle hadsiz ebedî ihsanata karşı; kâinat kadar bir kalbim olsa, o ihsana karşı muhabbetle dolmak iktiza eder ve doldurmak isterim. Ben bilfiil o muhabbeti etmezsem de bil'istidad, bil'iman, binniyye, bilkabul, bittakdir, bil'iştiyak, bil'iltizam, bil'irade suretinde ediyorum, diyecek ve hâkeza... Cemal ve kemale karşı insanın göstereceği muhabbet ise, icmalen işaret ettiğimiz ihsana karşı muhabbete kıyas edilsin

(Lem'alar - 57-58)

* * *

İşte insanın mahiyeti ulviye, fıtratı câmia olduğundan; binler enva'-ı hacat ile binbir esma-i İlahiyeye, herbir ismin çok mertebelerine fıtraten muhtaçtır. Muzaaf ihtiyaç, iştiyaktır. Muzaaf iştiyak, muhabbettir. Muzaaf muhabbet dahi aşktır. Ruhun tekemmülatına göre meratib-i muhabbet, meratib-i esmaya

göre inkişaf eder. Bütün esmaya muhabbet dahi -çünki o esma Zât-ı Zülcelal'in ünvanları ve cilveleri olduğundan- muhabbet-i zâtiyeye döner.

(Sözler - 642)

* * *

9-) TECDİD-İ İMAN İÇİN RİSALE-İ NUR OKUYORUZ:

İnsanın hem şahsı, hem âlemi her zaman teceddüd ettikleri için, her zaman tecdid-i imana muhtaçtır. Zira insanın herbir ferdinin manen çok efradı var. Ömrünün seneleri adedince, belki günleri adedince, belki saatleri adedince birer ferd-i âher sayılır. Çünki zaman altına girdiği için o ferd-i vâhid bir model hükmüne geçer, her gün bir ferd-i âher şeklini giyer.

Hem insanda bu taaddüd ve teceddüd olduğu gibi, tavattun ettiği âlem dahi seyyardır. O gider, başkası yerine gelir, daima tenevvü' ediyor; her ün başka bir âlem kapısını açıyor. İman ise hem o şahıstaki her ferdin nur-u hayatıdır, hem girdiği âlemin ziyasıdır. Lâ ilahe illallah ise, o nuru açar bir anahtardır.

Hem insanda madem nefs, heva ve vehim ve şeytan hükmediyorlar, çok vakit imanını rencide etmek için gafletinden istifade ederek çok hileleri ederler, şübhe ve vesveselerle iman nurunu kaparlar. Hem zahir-i şeriata muhalif düşen ve hattâ bazı imamlar nazarında küfür derecesinde tesir eden kelimat ve harekât eksik olmuyor. Onun için her vakit, her saat, her gün tecdid-i imana bir ihtiyaç vardır.

(Mektubat - 332-333)

* * *

imam-ı A'zam demiş: "Lâ ilahe illallah, tevhide alem ve isimdir."

(Mektubat - 341)

* * *

10-) İBADET İÇİN RİSALE-İ NUR OKUYORUZ:

İki-üç gün evvel, Yirmiikinci Söz tashih edilirken dinledim. Gördüm ki; içinde hem küllî zikir, hem geniş fikir, hem kesretli tehlil, hem kuvvetli iman dersi, hem gafletsiz huzur, hem kudsî hikmet, hem yüksek bir ibadet-i tefekküriye gibi nurlar var. Bir kısım şakirdlerin ibadet niyetiyle risaleleri ya yazmak veya okumak veya dinlemekliğin hikmetini bildim. Bârekâllah dedim. Hak verdim.

(Kastamonu Lahikası - 250)

* * *

(Haşiye): Bu kıymetli mektubda üstadımızın işaret ettiği beş nevi ibadetin kendilerinden izahını taleb ettik. Aldığımız izah aşağıya yazılmıştır.

1 - En mühim bir mücahede olan ehl-i dalalete karşı manen mücahede etmektir.

2 - üstadına neşr-i hakikat cihetinde yardım suretiyle hizmet etmektir.

3 - Müslümanlara iman cihetinde hizmet etmektir.

4 - Kalemle ilmi tahsil etmektir.

5 - Bazan bir saati bir sene ibadet hükmüne geçen tefekkürî olan ibadeti yapmaktır.

(Lem'alar - 167)

* * *

11-) NAMAZI TAM MANASIYLA KILMAK İÇİN RİSALE-İ NUR OKUYORUZ:

Birisi bahtiyar idi ki, istasyona kadar bir parça para masraf eder. Fakat o masraf içinde efendisinin hoşuna gidecek öyle güzel bir ticaret elde eder ki; sermayesi birden bine çıkar.

(Sözler - 20)

* * *

O seyahat ise; kabre, haşre, ebede gidecek beşer yolculuğudur. Amele göre, takva kuvvetine göre, o uzun yolu mütefavit derecede kat'ederler. Bir kısım ehl-i takva, berk gibi bin senelik yolu, bir günde keser. Bir kısmı da, hayal gibi ellibin senelik bir mesafeyi bir günde kat'eder

(Sözler - 21)

* * *

Hem namaz kılanın diğer mubah dünyevî amelleri, güzel bir niyet ile ibadet hükmünü alır. Bu surette bütün sermaye-i ömrünü, âhirete mal edebilir. Fâni ömrünü, bir cihette ibka eder.

(Sözler - 21)

* * *

ibadetin manası şudur ki: Dergâh-ı İlahîde abd, kendi kusurunu ve acz ve fakrını görüp kemal-i rububiyetin ve kudret-i Samedaniyenin ve rahmet-i İlahiyenin önünde hayret ve muhabbetle secde etmektir. Yani rububiyetin saltanatı, nasılki ubudiyeti ve itaati ister; rububiyetin kudsiyeti, paklığı dahi ister ki: Abd, kendi kusurunu görüp istiğfar ile ve Rabbını bütün nekaisten pâk ve müberra ve ehl-i dalaletin efkâr-ı bâtılasından münezzeh ve muallâ ve kâinatın bütün kusuratından mukaddes ve muarrâ olduğunu; tesbih ile Sübhanallah ile ilân etsin.

Hem de **rububiyetin kemal-i kudreti dahi ister ki:** Abd, kendi za'fını ve mahlukatın aczini görmekle kudret-i Samedaniyenin azamet-i âsârına karşı

istihsan ve hayret içinde **Allahü Ekber** deyip huzû ile rükûa gidip ona iltica ve tevekkül etsin.

Hem rububiyetin nihayetsiz hazine-i rahmeti de ister ki: Abd, kendi ihtiyacını ve bütün mahlukatın fakr ve ihtiyacatını sual ve dua lisanıyla izhar ve Rabbının ihsan ve in'amatını, şükür ve sena ile ve **Elhamdülillah** ile ilân etsin. Demek, **namazın ef'al ve akvali, bu manaları tazammun ediyor ve bunlar için taraf-ı İlahîden vaz'edilmişler.**

(Sözler - 41)

* * *

işte derecata göre bir âmi, bir çekirdek kadar bu kudsî hakikattan hisse alsa, ruhen terakki etmiş bir kâmil insan, bir hurma ağacı kadar hisse alır. Fakat daha terakki etmeyen bir adam Fatiha okurken bu manaları kasden hatıra getirmemeli, tâ huzura zarar olmasın. Eğer o makama terakki etse, zâten o manalar kendilerini gösterirler.

(Haşiyecik): Bu haşiyedeki "**kasden**" kelimesinin izahını Üstadımızdan sorduk. Aldığımız cevabı aynen yazıyoruz:

Üçüncü Medrese-i Yusufiyedeki Risale-i Nur talebeleri namına

Ceylan

Teşehhüd ve Fatiha kelimelerinin geniş ve yüksek manaları kasdî değil, belki dolayısıyla meşguliyet ve huzura bir nevi gaflet veren tafsilâtı değil, belki mücmel ve kısa manaları gafleti dağıtır, ubudiyeti ve münacatı parlatır görüyorum. Namazın ve Fatiha ve teşehhüdün pek yüksek kıymetlerini tam gösterir. İkinci Kısmın âhirinde "kasden meşgul olmamak"tan murad ise: O manaların tafsilâtıyla bizzât iştigal, bazan namazı unutturur, huzura belki dokunur. Yoksa dolayısıyla ve muhtasar bir tarzda büyük faidelerini hissediyorum.

(Şualar - 619)

* * *

İmanî hükümlerin takviye ve inkişaf ettirilmesi, ancak tekrar ile teceddüd eden ibadetle olur.

(İşarat-ül İ'caz - 84)

* * *

işte ey tenbel nefsim! Bir nevi Mi'rac hükmünde olan namazın hakikatı; sâbık temsilde bir nefer, mahz-ı lütuf olarak huzur-u şâhaneye kabulü gibi; mahz-ı rahmet olarak Zât-ı Celil-i Zülcemal ve Mabud-u Cemil-i Zülcelal'in huzuruna kabulündür. "**Allahü Ekber**" deyip, manen ve hayalen veya niyeten iki cihandan geçip, kayd-ı maddiyattan tecerrüd edip bir mertebe-i külliye-i ubudiyete veya küllînin bir gölgesine veya bir suretine çıkıp, bir nevi huzura müşerref olup إِيَّاكَ نَعْبُدُ hitabına (herkesin kabiliyeti nisbetinde) bir

mazhariyet-i azîmedir. Âdeta, harekât-ı salâtiyede tekrarla "**Allahü Ekber**" "Allahü Ekber" demekle kat-ı meratibe ve terakkiyat-ı maneviyeye ve cüz'iyattan devair-i külliyeye çıkmasına bir işarettir ve marifetimiz haricindeki kemalât-ı kibriyasının mücmel bir ünvanıdır. Güya herbir "Allahü Ekber" bir basamak-ı mi'raciyeyi kat'ına işarettir. İşte şu hakikat-ı salâttan manen veya niyeten veya tasavvuren veya hayalen bir gölgesine, bir şuaına mazhariyet dahi, büyük bir saadettir.

(Sözler - 199)

* * *

12-) HİZMET İÇİN RİSALE-İ NUR OKUYORUZ:

erçi Risale-i Nur sırf âhirete bakar; gayesi rıza-yı İlahî ve imanı kurtarmak ve şakirdlerinin ise, kendilerini ve vatandaşlarını i'dam-ı ebedîden ve ebedî haps-i münferidden kurtarmaya çalışmaktır. Fakat dünyaya ait ikinci derecede gayet ehemmiyetli bir hizmettir ve bu millet ve vatanı anarşilik tehlikesinden ve nesl-i âtînin bîçareler kısmını dalalet-i mutlakadan kurtarmaktır.

(Emirdağ - 1 - 21)

* * *

Bir adamın kıymeti, himmeti nisbetindedir. Kimin himmeti milleti ise, o kimse tek başıyla küçük bir millettir.... Kimin himmeti yalnız nefsi ise, o insan değil.

(Hutbe-i Şamiye - 59-60)

* * *

13-) İHLASTAKİ MANEVİ KUVVETLERİ VE MENFAATLERİ ELDE ETMEK İÇİN RİSALE-İ NUR OKUYORUZ:

Ey âhiret kardeşlerim ve ey hizmet-i Kur'aniyede arkadaşlarım! Bilirsiniz ve biliniz: Bu dünyada, hususan uhrevî hizmetlerde en mühim bir esas, en büyük bir kuvvet, en makbul bir şefaatçı, en metin bir nokta-i istinad, en kısa bir tarîk-ı hakikat, en makbul bir dua-yı manevî, en kerametli bir vesile-i makasıd, en yüksek bir haslet, en safi bir ubudiyet: İhlastır.

Madem ihlasta mezkûr hassalar gibi çok nurlar var ve çok kuvvetler var.. ve madem bu müdhiş zamanda ve dehşetli düşmanlar mukabilinde ve şiddetli tazyikat karşısında ve savletli bid'alar, dalaletler içerisinde bizler gayet az ve zaîf ve fakir ve kuvvetsiz olduğumuz halde, gayet ağır ve büyük ve umumî ve kudsî bir vazife-i imaniye ve hizmet-i Kur'aniye omuzumuza ihsan-ı İlahî tarafından konulmuş; **elbette herkesten ziyade bütün kuvvetimizle ihlası kazanmaya mecbur ve mükellefiz ve ihlasın sırrını kendimizde yerleştirmek için gayet derecede muhtacız.**

(Lem'alar - 159-160)

* * *

Evet sırr-ı ihlas ile samimî tesanüd ve ittihad, hadsiz menfaate medar olduğu gibi; korkulara hattâ ölüme karşı en mühim bir siper, bir nokta-i istinaddır. Çünki ölüm gelse, bir ruhu alır. Sırr-ı uhuvvet-i hakikiye ile rıza-yı İlahî yolunda, âhirete müteallik işlerde, kardeşleri adedince ruhları olduğundan biri ölse, "Diğer ruhlarım sağlam kalsınlar; zira o ruhlar her vakit sevabları bana kazandırmakla manevî bir hayatı idame ettiklerinden ben ölmüyorum" diyerek, ölümü gülerek karşılar. "Ve o ruhlar vasıtasıyla sevab cihetinde yaşıyorum, yalnız günah cihetinde ölüyorum" der, rahatla yatar.

(Lem'alar - 161)

* * *

14-) SAİR KÜTÜB-Ü İSLAMİYE İÇİNDE NİÇİN RİSALE-İ NUR'U TERCİH EDİYORUZ?

Lillahilhamd Risalet-in Nur, bu asrı belki gelen istikbali tenvir edebilir bir mu'cize-i Kur'aniye olduğunu çok tecrübeler ve vakıalar ile körlere de göstermiş.

(Kastamonu Lahikası - 6)

* * *

Risale-i Nur ve şakirdleri, Hüccet-ül İslâm İmam-ı Gazalî ve beni Hazret-i Ali ile bağlayan yegâne üstadımı beğenmemek değil, belki bütün kuvvetleriyle onların takib ettiği mesleği ehl-i dalaletin hücumundan kurtarmak ve muhafaza etmektir.

Fakat onların zamanında bu dehşetli zındıka hücumu, erkân-ı imaniyeyi sarsmıyordu. O muhakkik ve allâme ve müçtehid zâtların asırlarına göre münazara-i ilmiyede ve diniyede istimal ettikleri silâhlar hem geç elde edilir, hem bu zaman düşmanlarına birden galebe edemediğinden; Risale-i Nur, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'dan hem çabuk, hem keskin, hem tam düşmanların başını dağıtacak silâhları bulduğu için, o mübarek ve kudsî zâtların tezgâhlarına müracaat etmiyor. Çünki umum onların merci'leri ve menba'ları ve üstadları olan Kur'an, Risale-i Nur'a tam mükemmel bir üstad olmuştur. Ve hem vakit dar, hem bizler az olduğumuz için vakit bulamıyoruz ki, o nuranî eserlerden de istifade etsek.

Hem Risale-i Nur şakirdlerinin yüz mislinden ziyade zâtlar, o kitablarla meşguldürler ve o vazifeyi yapıyorlar. Biz de, o vazifeyi onlara bırakmışız. Yoksa hâşâ ve kellâ! O kudsî üstadlarımızın mübarek eserlerini ruh u canımız kadar severiz. Fakat herbirimizin birer kafası, birer eli, birer dili var; karşımızda da binler mütecaviz var. Vaktimiz dar. En son silâh, mitralyoz gibi

Risale-i Nur bürhanlarını gördüğümüzden, mecburiyetle ona sarılıp iktifa ediyoruz.

(Kastamonu Lahikası - 182-183)

* * *

Bütün kıymettar kitablar içinde Risale-i Nur, Kur'anın işaretine ve iltifatına ve Hazret-i İmam-ı Ali'nin (R.A.) takdir ve tahsinine ve Gavs-ı A'zam'ın teveccüh ve tebşirine vech-i ihtisası nedir?

(Şualar - 748)

* * *

Aynı mes'eleye bu birinci risalede yirmidokuz işaret var. Sair parçalarla beraber bine yakın işaretler, remizler, imalar, emareler; aynı mes'eleye, aynı dâvaya ittifakla bakmaları, sarahat derecesindedir. Vahdet-i mes'ele cihetiyle, o emareler birbirine kuvvet verir; te'yid eder. O sekizden üç tanesi, İmam-ı Ali'nin (R.A.) üç keramet-i gaybiyesiyle Risale-in-Nurdan haber vermiş.

(Sikke-i Tasdik-i Gaybi - 12)

* * *

سُبْحَانَكَ لاَ عِلْمَ لَنَا اِلاَّ مَا عَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

اَللَّهُمَّ صَلِّ وَ سَلِّمْ عَلَى مَنْ اَرْسَلْتَهُ مُعَلِّماً لِعِبَادِكَ لِيُعَلِّمَهُمْ

كَيْفِيَّةَ مَعْرِفَتِكَ وَ الْعُبُودِيَّةَ لَكَ وَ مُعَرِّفاً لِكُنُوزِ اَسْمَائِكَ وَ

تَرْجُمَاناً لِآيَاتِ كِتَابِ كَائِنَاتِكَ وَ مِرْآتاً بِعُبُودِيَّتِهِ لِجَمَالِ

رُبُوبِيَّتِكَ وَ عَلَى اٰلِهِ وَ صَحْبِهِ اَجْمَعِينَ وَ ارْحَمْنَا وَ ارْحَمِ

الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ اٰمِينَ بِرَحْمَتِكَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ